

**МАТА
ВРАТА**

diasporiana.org.ua

"МАГА ВРАТА", ЛЕВ СИЛЕНКО (ОРЛИГОРА).

"MAHA VRATA", LEV SYLENKO (ORLYHORA)

Видавництво " О Р І Я Н А "

"ORIANA", P. O. Box 1174, Winnipeg 1, Manitoba, Canada.

Ню Йорк, Н. Й., США.

Вінніпег, Ман., Канада.

Вересень, 10.969 р. — Септембер, 1969 р.

“Лев Силенко (Орлигора) — історик Стародавнього Світу, основоположник РУНВІЗМУ (модерної філософії Рідної Української Національної Віри), санскритолог, поет і письменник-лауреат першої нагороди літературного конкурсу, (журнал “Київ”, Філадельфія, Па.). Лев Силенко вже декілька років працює над монументальним історіософським твором “Мага Віра”, (санскрит — “могутнє натхнення”, “могутня віра”); книга ця являє собою, як зазначає проф. Артур Карл Піпкорн, “1200 сторінкову маґнус опус”. Лев Силенко нікого не повторяє, і він лишиться в історії ніким неповторений”.

ПРОФ. А. БЛЕЦЬКИЙ,

Lev Sylenko (Orlyhora) is an historian of the Ancient World, founder of RUNVIZM (Modern Philosophy of Ukrainian Native Faith), Sanskritologist, poet and writer whose prolific writings have the exemplary qualities of showing new ways of thinking and living as well as how to find the path to ourselves and the dignity of freedom.

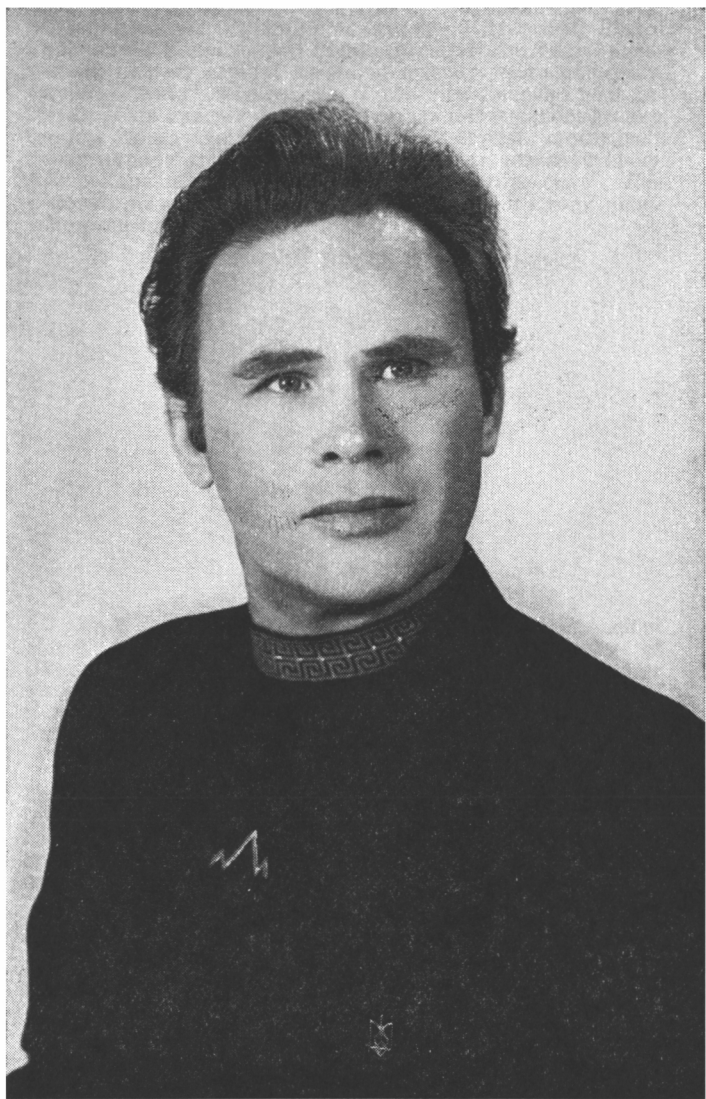
Lev Sylenko for many years worked on his monumental historiosophical work “Maha Vira” (Sanskrit for “great faith” or “great inspiration”) which, as Professor A. C. Piepkorn writes, constitutes with its 1200 pages a magnum opus. This work, no doubt, will leave its imprint on the political, metaphysical, and ethical theories affecting world history

Lev Sylenko belongs to the originators of new systems and thoughts. His message is unique, for he does not repeat anyone. Without doubt, he will be referred to by many in time to come.

Professor A. BILECKY,
Danbury State College
Danbury, Connecticut, U.S.A.

ЛЕВ СИЛЕНКО (ОРЛИГОРА)

Photo by: "Dawn Photo Studio", Chicago, Ill., April, 1969.

1. **МАГА** Врату врочисто дарую
Поколінням грядущим. Прийміть
Дань нетлінну, святу, золотую,
Людство світлом новим освітіть!
2. Людство губиться в тьм': конче треба
Мозок кормом новим годувать.
Україна покликана Небом
Еру Рідної Віри зачать!
3. Сонце Рідної Віри і Волі
Буде мислі родити нові.
І поклін племена сильні й кволі
Українській складуть голові.
4. І поклонники Маркса і Будди,
Магамета, Ісуса і Тьми,
І немудрі, і мудрії люди
Схочуть бути новими людьми.
5. Мислі люблені мною черпаю
Я з джерел духа предків. Моя
Краща Йсусових чуд, краща раю
Життєтворча Дажбожа земля.

“Мага Врата”, (санскрит). “Мага”—могутня, могут-
ній. “Врата” — дорога, воля, ворота, служба, духовний
огляд, сила.

6. Я — дитина Дніпра, Сонця, Грому.
Ритм моїх почувань непростий:
Він походить з Дажбожого Дому —
Вічно рідний і вічно святий!

**
*

7. Я родився з безсмертя безсмертних.
Я годований серцем землі.
З дум моїх золотих, іскрометних
Людство створить нові кораблі
8. Револуцій духовної Волі.
О, планетний людський океан!
Буде честь на твоєму престолі,
Як пробудиться люд мій, титан.
9. Люд пробудиться буйно. І мною
У собі возвеличить себе.
Я безсмертний вогнем, і тобою,
Рідне небо моє голубе.

**
*

10. Ті, що з сонцем ранковим у серці
І жили, і любили — не мруть,
Буйно квітнуть у сонячній герці,
І в безсмерті безсмертям живуть.
11. Вірю їм я, що кров моя, очі
Жити будуть в маках степових.
У день сонця і в зоряній ночі
Я судитиму духів лихих.
12. Я судитиму зрадників, кволу
Яничарську любов, її спів,
Її мудрість мілку, низькочолу,
Чреволюбних її вчителів.
13. Я судитиму тих, що віками
Україну тримали в ярмі,
Добрі душі лякали хрестами,
Добрі душі гноїли в п'їтмі.

14. Я судитиму тих, що судили
Рідну Віру на Рідній Землі,
Що в Дніпрі мою волю втопили,
Честь мою і натхнення мої.

15. Я судитиму тих, що судили
І Дажбога, і Волю, і Рать,
І народ мій коритися вчили,
Вчили зайдам данину давать.

**
*

16. Я прийшов, племена мої рідні,
З Ваших правд і джерел, і страждань.
І південні народи, і східні
Проти мене не підуть на брань.

17. Проти підуть раби злоязичні,
Спопелять вольний сад моїх дум.
“Лжепророк йде!” — ректимуть безличні
Діти рабства, плекаючи глум.

18. “Лжепророк, баламут і безбожник
Лев Силенко!” — голосять вони.
Вірять їм: піп, церковний пирожник,
Страхом лякані рабські сини.

19. Я речу: “Заблукалі, вертайтесь,
Рідну Віру карбую з Небес,
Відчиняйте серця, не цурайтесь,
Я на радість народу воскрес!

20. “Я воскрес, і духовні кайдани
На душі розірвав. Земляки,
Кличу Вас, заліковуйте рани,
Гідно стріньте майбутні віки!”.

**
*

21. Я самотний. Мандруючи світом,
Історичну адресу пишу.
Стиль гарячий, як полудень літом
І нерівний, пробачте, грішу.

22. Я без пляну, гучних спекуляцій
Боголюбно обожною міт
України моєї. Горацій
Не схотів би любити цей світ:
23. "Світ кадил, де знехтовані квіти
Владних дум, де оселі рабів
Тиміямним багатством чадіти
Завжди мусять на славу катів".
24. Я хвалити ніколи не стану
Сіть традицій підступночужих!
Понад все возвеличу я рану
Українських героїв німих,
25. Безіменних синів України,
Непокору, Хотіння і Сум
Воскрешу, щоб устала з руїни
Віри Рідної праведність дум,
26. Дум без хитрооблудного чаду,
Без квилінь і лакизних сердець,
Що палкі на приманливу зраду,
Боязливі на Спротив і Герць.

**
*

27. **МАТИ**-земле, я хочу почати
Хід священний у древність віків,
Хочу мислі в барвінок убрати,
В чар майбутніх окрилених днів.
28. Мати-земле, чолом я складаю
Дочкам древнім твоїм і синам,
І тобою в тобі оживаю
На немеркнучу славу вікам.
29. Люде мій, розгадаєш минуле,
То й сучасне мудріше збагнеш,
Буде серце до рідного чуле,
Як чужих мудреців проженеш.

30. Люде мій, черви духа чужого,
Що ховаються в міті Христа,
Сіють зерна роздорів. Премного
З правд чужих блекоти вироста!

**
*

31. **ПРОЖЕНИ** мудреців, що хрестами,
Магнетичним кличем Ілліча
Роблять діток твоїх кріпаками
І тримають під лезом меча!
32. Пізнавай чужу мудрість і чвари,
Та не пий із їх дзбанку вина,
Бо загубиш себе, рідні дари
І сорочку з свого полотна.
33. Я іду, щоб врочисто сказати:
Хто не знає минуле, тому
Буде тяжче майбутнє стрічати,
Як безстріхому люту зиму.
34. Мовкніть, чесні носителі чаду
Греко-римських кадильних і тьми!
Я іду зі святинь Києграду
Сіять зерна святі між людьми.
35. Воскреса в моїм серці вогнями
Рідна Віра святої Русі.
Я іду, як володар, шляхами
Магавіри, Звитят і Краси!
36. Я — ратай легендарної слави
Віри Рідної — Рідного Дня.
У духовній святині держави
Мисль народжена мною моя!

**
*

37. **ПРАВОСЛАВНІ** раби і поети
Урочисто торочать, що ми
Дикуні, що нас авторитети
Римо-грецькі зробили людьми . . .

38. І торочать, що нас у Славуті,
Наче стадо сліпих баранів
Охристили. І стали закуті
Вільні крила дніпрянських орлів.
39. Кажуть: грек у старім Києграді
Став духовним жрецем (на Русі).
І для нього були на заваді
Українські обряди усі.
40. Русь була на Русі на заваді?
Грек володар і серця й ума.
Православні раби, будьте раді —
Віри вашої більше нема . . .

**
*

41. **ХТО** ми є? Азіяти, монголи,
Вічні варвари диких степів,
Що їдять без вогню і без соли
І авгурів і грецьких попів?
42. Хто ми є? І чи мали ми рідну
Самобутню науку життя?
Непорочну снагу і солідну,
Як святе материнське чуття?
43. Білі негри ми нині? О, горе,
Ми не ми. У нас "Я" не своє.
Розлелася туга, наче море
По степах, де народ між жие . . .
44. Хто ми є? Діти церкви святої,
У якій замість матері, жид?
Замість мудрости, возглас тупої
Алилуйщини, Єва і стид . . .
45. Хто ми є? Байстриюки Візантії,
Вівці стрижені римських авгур,
Чи духовні пігмеї німії,
Що бояться тривоги і бур?

46. Хто ми є? Безсоромні лакеї
Зайд московських, продажні сини,
Що стидаються нені своєї,
Полюбивши чужі ордени?
47. Хто ми є? Гнучкошиєнки - черви,
Архидурні чужих віктарів,
Що свій ум, свою душу і нерви
Збагатили інстинктом рабів?
48. Хто ми є? Славний рід чи отара
Християнських смиренних овець,
Котрі вірять: жиди Аврам, Сара —
Перша мама і перший отець.
49. Предків Дух м'ні сказав **ВІДЧИННИТИ**
Історичної правди **ВРАТА**.
Люд рожденний в тюрмі, розбудити,
Щоб воскресли Хотіння й Мета!

**

50. **МИ** — трипільці, народ, що Європі
Дав божественну кміть, перший міт.
Наші предки в біблійнім потопі
Не топились, як "грішний" семіт.
51. Наша Рідна Земля була раєм,
Де зродилась Орійська Сім'я.
Нині правди цієї не знаєм —
Ми свого відцуралися "Я".
52. Древня Індія знає, що **ЛЮДИ**
Світлоокі на конях швидких,
Покоряючи гори і води,
З над Дніпра прилетіли до них.
53. І над Індом створили державу,
І назвали її тоді Кіш.
Поколінням майбутнім на славу
Груз у землю дравидську леміш.

54. Ор — великий і славний наш Тато:
Незбагненна ніким його кміть.
Світ дивують, як сонце і злато
Сотні орських буремних століть.
55. Німець хоче, щоб німець навчався
Твердо вірити: Орій — це гот,
Котрий Інд покоров, і почався
З нього Індо-Германський народ.
56. Ні, не німці були це, не готи:
Гот боявся коней, як вовків.
І не греки. Скажім без турботи:
Чорні очі у грецьких богів?
57. Україно, це з лона твоєї,
Життєтворчої нени - землі
Вийшов Орій (трипільські антеї),
Перші в світі людські королі!
58. Україно, це ти колихала
Оріянських народів стару
Славнорідну колиску, навчала
Всі народи планети добру.
59. Літ п'ять тисяч тому наші предки,
Дикий шал загнүздавши коней,
І шкіряні вдягнүвши жилетки,
До індуських примчали дверей.

**

60. **МИ** древніші, як Ной, Аврам, Сара
І казковий біблійний Самсон.
Чиста ми оріянська отара,
Що народам дала пантеон
61. Дивних ведських ведінь і вертепу,
Де владарствує Агні і Ом.
Від Дніпра до Індуського степу
Води й гори нам били чолом.

62. З нами Див ішов — сяйво Сварога,
Ніжність Лелі і Орьова кміть,
І натхнення священне Дажбога,
І Морена, (кістяк лихоліть).
63. З нами йшов опромінений Огні,
Грім марути, і Мокші сльоза . . .
Рідна Віра священна. І Бог. Ні,
Серце наше — духовна краса.
64. Предки наші старіші, як чада
Елогимові. З наших племен
(Кимерійсько - гиксоського стада),
Де Славута тече (Бористен),
65. Перші в світі родилися вої,
Що з Дніпра по єгипетський Ніл
Мчали летом стріли золотої,
Чудотворною опритністю бджіл.
66. “Кінь і віз”—перший транспорт людини
В українській зродився землі,
І пішов до племен Аккадини,
До Єгипту, в семітські краї.
67. Ми пелезги (старі оріяни)
І Єгейська культура—наш труд.
З Альп нахлинули греки (доряни) —
Вбили жителів мирних, (наш люд)!
- **
*
68. **МИ** сумери. В долинах Евфрату
Квітли наші міста. Зигурат —
Українську святиню багату
Ні халдей не ганьбив, ні аккад.
69. Ми сумери (потомки Трипілля).
Гідний слід наш—розкопаний Ур.
Роботящі ми діти привілля,
Сад створили з евфратських баюр.

70. Ми—легенда, звитяжні гітїти,
Що спалили старий Вавилон,
Присмиривши аккадів. Лелїти
Внук Саргона не смів про свій трон.

**
*

71. **УКРАЇНО**, з Твоєї колиски
Вийшов славний гиксоський Киян.
Пив узвар він з трипільської миски,
Був міцний, як дніпрянський тарпан.
72. О, Кияне! Тобі фараони
І жерці сина божого Ра
Чесно били доземні поклони,
Як великому богу Дніпра.
73. І синайські худі козопаси,
(Азazel — їх пастуший божок)
Несли шкіру для нас, пах, прикраси
І своїх первородних доньок.
74. Українці в старій Філістині
(Ще тоді не жили там жи́ди)
Полишали (розкопують нині)
Древньославні трипільські сліди.
75. І в єгипетських храмах Амона
Карби клали жерці — знахарі,
Що в долинах амонського трона
Гикси правлять, (трипільці старі).
76. Потім скити могутні і славні,
(Внуки гиксів—володарська рать),
Прославляли походи предавні,
Рідну Віру і Рідну Печать.

**
*

77. **ДЕ** йорданські течуть мутні води,
Був Скитоград, (тепер Бетшеан):
Там колись українські народи
Мали трізнний кінний караван.

78. Як вернувся Езигел з Вавилону,
(Глянь у "Біблію", там він писав),
Що цар Гог (із магогського трону—
З трону скитів), юдеїв скоряв.
79. Гог летів, наче вихор! Тарпани
Гнали перські полчища, жидів.
Де Йордань, він знечулював рани
Полинем чорноморських степів.
80. Саваот — мілітарне божище
Кочових ізраельських племен,
Був покорений Гогом, щоб вище
Він не лнувсь українських знамен.
81. Фараон Псеметих приніс дари —
Склав до ніг українських синів.
А жерці — святе миро і чари:
Їжу нільських владик і богів.
82. Бог Іакова — грізний Єгова
Був Дажбогом покорений. І
України священна розмова
В ханаанській дзвеніла землі.

83. **ДАРІЙ** (перський володар на Сході) —
Рим і Греція в нього — раби,
Тигром ріс у хоробрім поході
Жадний слави, звитяг, боротьби.
84. Гордий перс хотів Скитську державу
Зороастрі у дар принести.
Над Дніпром загубив свою славу
І Тамузи злотисті хрести.
85. "Скит подібний на римського бога", —
Лист до Риму Овідій писав.
Степ у скита, як скатерть розлога,
А на ньому — моря буйних трав.

86. Оборонні ромейські споруди,
Що в дунайських стояли степах,
Обсипалися стрілами: люди
Українські не знали про страх.

87. Хто не знає про страх, тому сила
Правд чужих б'є поклони до ніг.
Страх людині розслаблює крила,
Порить спину, як мокрий батіг.

**
*

88. **УКРАЇНСЬКІ** Дажбожії Роди,
Ви чар волі, загадка віків.
Од вас черпали мудрість народи
Евразійських долин і пісків.

89. Із Дажбожого Роду родились
Кімерієць і Скит, і Сармат.
Часто й палко, як рідні сварились —
Чи із братом не свариться брат?

90. Русичі і Магоги, і Скити —
Роди кровні, відважні, старі —
Українцями стали. І жити
Мудро вміли колись на Дніпрі.

91. Різні назви у світі ми мали:
Анти, Анти! Хіба це не ми
Германаріха орди прогнали,
Готські стріли стоптали кіньми!

**
*

92. **УКРАЇНЦІ**, Латини і Греки —
Три народи в Європі, які
Своєрідно зростали. І меки
Рідні мали свої, (пресвяті).

93. Русь (Сарматія) римській короні
Не склоняла ніколи чола.
Не була, як той раб, на припоні,
Самобутність свою берегла.

94. Берегла свої рідні Закони,
Рідну Віру і Мудрість своєю.
Не могли чужинці (гегемони)
Чесно Русь покорити в бою!
95. Був учителем греків наш славний
Анахарзис (Анакр) скит (сколот),
І про це написав хроніст давній —
Грек старий (мандрівник) Геродот.
96. Він писав, що з землі бористенів
Анахарзис (мудрець завітав).
Перший в світі тоді для гелленів
Він безсмертя душі показав.
97. У Атенах тоді не жили ще
Ні Сократ, ні “дивак” Демокрит.
Лиш століття пізніш вони блище
Знали правди, які їм дав скит.
- **
*
98. **РАБ** в Європі родивсь, як худоба:
Римлянин — півбожок, раб — це річ.
Для одних — радість, благи, оздоба,
А для інших — покора і ніч . . .
99. Сталось так, що купці со Юдеї
Рцали вісті про чуда чудес:
Ніби був бог рабів, та ромеї
Вбили бога цього й він воскрес.
100. І вознісся, як Август. Благає
Всіх бездомних, голодних, сліпих
Гідно чтити його. Обіцяє
Він безсмертя на небі для них.
101. І набити з Юдеї гласили,
Що син Ягве (святий мошійх)
Кине з неба такі грізні сили,
Що із Риму сотвориться прах.

102. Марс — не бог! Сина бога святого
Рим убив. Та він прийде карать
Римську знать, імператора злого,
І рабам буде царство давать.
103. І єднались раби темні, гнані;
Обнадієні мітом Христа.
Їх манили в обійми незнані
Солодкаві небесні врата . . .
104. Бунтувались вони: їхня віра
Вчила їх небоятися мук.
Тужно грала Неронова ліра,
Конвульсійно здригався канчук.
105. Римський раб брів покірно на муки,
Проклинаючи рабство і Ром.
До небес піднімав скуті руки,
Бив Ісусові щирий чолом.
106. Рим у шалі розпусти, в знемозі,
У бунтах фанатичних рабів,
Попросити (в безславній тривозі)
В бога рабського ласок зумів.

**
*

107. **СТАЛИ** Марса жерці рабам прісно
Благомовить, що Рим за Христа
Кличе бити поклони, бо звісно,
Де покірність, душі чистота.
108. І Христос став спасителем Риму.
Понтифікси (модерні жерці)
Темну зграю рабів (незлічиму)
Хитро смирять з хрестом у руці.
109. Чуда! Чуда святі — стоязикі!
Рим імперський Христа возлюбив,
І апостольські "правди великі"
Ритуалами Марса покрив.

**
*

110. **“ВАШ** Христос, низьколюбі плебеї, —
Імператор рече Константин, —
Буде богом державним. Ромеї,
Не міняйте імперських доктрин!
111. “Раб у рабстві, як був, так і буде,
Віра інша, а влада-стара.
Я є філокростос! Хто осуде
Мою святість — лишиться добра.
112. “Християнські жреці почнуть вчити,
Щоб раби поклонялись мені.
Рабським богом рабів присмирити —
Найвеличніша мудрість землі!
113. “Волю, волю даю християнам
Гнути спину й тягнути ярмо,
Поклоняйтесь Ісусовим ранам
І моє возхваляти кермо!”

**
*

114. І раби (християни в неволі)
Вільно стали молитись Христу.
Хвалять щиро одурені й голі
Римську знать і корону злоту.
115. Їм неволя тепер Богом дана,
Їх покора — наука Христа,
Імператору — честь і осанна,
Влада ката, тіяра злота!
116. Англічани, іспанці і гали
Були в Римі невільники — крам.
Рідні віри вони повтрачали —
Поклонялися римським богам.
117. Мову рідну забули, обряди,
Честь своїх волелюбних богів.
І закуті шукали розради
Біля римських старих вівтарів.

118. Рим нове сотворив слово Боже:
“Імператор — це воля Христа.
Поклоняйтесь раби, допоможе
Вам на небі молитва свята!”
119. Англічани, іспанці і гали
Забували про волю свою . . .
Понтифікси за це обіцяли
Їм солодке життя у раю.
120. А, як Римська імперія впала,
Раб на римський манер став тоді
Дім новий мурувать. Непропала
Римська вдача — росте не в собі.

**
*

121. **РУСЬ** жила загадкова й принадна,
Світу знана її буйна рать.
Візантія — сусідка досадна
Шанувала Дажбожу печать.
122. Знали Перси, Єгипет, Юдея,
Знали Греки і гордий Латин,
Що вогонь Русича — прометея
Творить свій (Богом люблений) чин.
123. Святослав водив Русь у походи,
Він Ромеїв, Хозар присмирив.
Покорялись йому гори, води
І поля світанкових заграєв.
124. У чужого не вірив він бога,
І Ромеям казав: “Йду на Вас!
Із небесним тризубом Дажбога
Перемога прославлює нас!
125. “Не хитруйте, Ромеї, прокляті,
Я син Волі і Слава Русі.
Меч мій кутий із сонця. І в златі
Ходить Русь. Ми — христоси усі.

126. “Добрий жид у вас богом, бо рідне
Вашим духом рожденне зерно,
Злом спотворене кашля . . . Не гідне
Гордо глянути в наше вікно!
127. “Душехватів шлите, щоб хапати
У духовне ярмо русича,
Щоб кропити його і продати
За солід чи шматок калача.
128. “О, Ромеї, ніколи, ніколи
Вам невдасться мене сповідать.
І топтати квітучі подоли,
Де живе моя Русь, моя рать!’.
- **
*
129. **НАШІ** предки любили Дажбога,
Мудро рцали тоді: “Саваот —
Це юдейський стратег — перемога,
Він чужий і жорстокий, як гот!
130. “Бог жидів (Елогим чи Єгова) —
Він для їх, як для нас є Дажбог.
Хай же буде в нас мудрість готова
З Богом рідним пить чар перемог.
131. “Віри різні на світі, як різні
Є на світі народи й краї.
Та закони існують залізні,
Що найкращі обряди—свої.
132. “Матерів є на світі багато
Та найкраща зі всіх матерів —
Рідна мати. Святе її злато —
Непідкупна краса теплих слів”.
133. Авраам у жидів — прародитель,
Сара—рідна прамати. У їх
Є початки свої, Повелитель,
Є святині, є розум і гріх.

134. Наше рідне походить від Роду
Оря — тата Русі, праотця,
Що дав ім'я і мудрість народу,
І дав нам наші риси лица.
135. Лель замріяна — Мати Святая
(Прародителька наших племен).
Оря - Лелі, як степ вільна зграя
Там зросла, де пливе Бористен.
136. Святослав Завойовник — дитина
Войовничих Трипільських племен.
Україно, роди бога-сина:
Всеволодику царів і знамен!

**
*

137. **ЩОБ** ослабити Русь, треба вбити
Віру внуків Дажбожих, спалить
Вівтарі Її слави. Втопити
Символ сили, Дажбога ганьбить.
138. Треба дати їм віру Христову,
Щоб розм'якнули їхні серця,
Щоб русич віддав зброю й корову,
Душу й ум для гречини—отця.
139. Треба їм обіцяти спасіння
Во хресті на святих небесах,
Щоб вони нам давали насіння
Піль своїх, свої ласки і прах.
140. Одурманюйте димом кадила
(Ладан легко притуплює ум),
Щоб русич не хотів брати вила,
Грецьку хитрість уздрівши і глум.
141. Зайди з Греції, Готії, Риму
Русь хотіли хрестити, рекли,
Щоб ми Богу молились чужому,
Зайшлій правді свій ум віддали.

142. **ВНУК** Дажбога (мудрець-ясновида)
Тихо мовив звитяжним братам,
Що не Бог на Русі — син Давида.
І науку давав русичам:
143. “Русичі! Зайди хитрі, як змії
І голодні, як хижі вовки,
Хочуть Ваші серця і надії,
Як ту рибу зловить у сітки.
144. “Під їх усміхом схована трута,
Під їх вірою — змова й обман.
Грек, відомий з давен баламута,
На Русі ставить грецький капкан.
145. “Всі біблійні пророки Юдеї
(І навіщо ці правди скривать?!),
Поклонялись до правди своєї
І спішили чуже проклинать.
146. В Ізраелі було колись много
Ізраельських богинь і богів:
Серафими тельця золотого,
Ель, Мойсееві роги і гнів.
147. “Многобожжя народи всі мали.
Многобожжя було і в жидів.
Садукєї його скасували
В Ізраелі наказом царів.
148. “Садукєй (цар юдейський) Йошия
Однобожжя наказом створив.
І сказав (вчувши це) Єремия,
Що бог Ягве богів покорив.
149. “Нині є на Русі (Україні)
Наші рідні народні боги —
Не черпають вони з Палистини
Ні любови, ні слав, ні снаги!

150. "Мудра й руса глава України
Однобожжя сама утвердить.
Їй не треба чужої доктрини,
Щоб чужими шляхами ходить!
151. "Бог один. Та про Бога існує
Не одне на землі поняття.
Нам нехай чужинець не диктує,
Як нам Бога любить і життя.
152. "Правда Божа коли не є наша,
То і нас у тій правді нема.
І чужії там вівці і паша,
І молитви святих, і п'їтьма.
153. "Я прошу вас, брати мої рідні,
Не схиляйте чужинцю чола,
Щоб росли ваші діти свободні,
Щоб в крові непокора жила.
154. "Щоб росли рідні мислі, літали
В небесах самотніх натхнень,
Щоб ми правду самі сочиняли
І щоб ніч була наша, і день!
155. "Наші діти народжені нами
Нашу мають красу і наш ум.
Полюбивши чуже, кріпаками
Жити будуть Вітчизні на глум.
156. Ім'я Бога у нас не Єгова,
Не жиди ми. Брати - русичі,
В нас з Дажбогом є рідна розмова.
І обряди є в нас, і мечі.
157. Ягве рідного казку, Мойсея
До небесних висот піднесли
Комерсійні жиди. Є ідея:
Жиди світові Бога дали!

158. "Чужина нашим дітям дасть волю
Рідну правду ганьбити й діла.
І забути себе, свою долю,
Матір добру, що душу дала.
159. "Кажуть дав нам Ісус воскресіння
І любов, і безсмертя душі,
І за правду святую гоніння,
І божественні догми чужі.
160. "Не беріть, земляки мої мудрі,
Дар спасіння з долонь чужини,
Бо зів'янете в тьмі, і, як шудрі,
Вирок вам прочитають сини.
161. "На юдейських шляхах Емауса
Не шукайте любови і кпин.
Не просіть порятунку в Ісуса,
Він не Вами народжений син.
162. "Святість рідна нестворена вами
Чести рідної вам не дає.
Учить вічними бути рабами
І вас вашою мудрістю б'є.
163. "Всі чужі вівтарі, ритуали,
Найсвітліші пророцтва й діла —
Гріх чужий і любов зображали:
Тим людина раділа й жила.
164. "Душеловів чужих гнати треба.
Їхня віра — принадний капкан.
Ми без їхнього пекла і неба
Знайдем Бога і зоремо лан.
165. "І полюбить брат брата, як брата
І сестру, як голубку сестру.
Без святих чужинців і без ката
Ми прославимо матір стару.
166. "Недостойно чужими краями
Волочитися — віри шукать . . .
Краще з рідними жити богами,
Ніж чужинцю поклони складать.

167. “Бог чужий — чужоземна наука
Про чужих легендарних дідів.
Не шукайте (бо це буде мука!)
На чужинах божественних слів.
168. “Якщо в рідній Русі є потреба
Віру в Бога єдиного мати,
То приймаймо її просто з Неба —
З рук чужих недостойно приймають.
169. “Внуче гордий Дажбога, ніколи
Бідним зайдам твій рід не жалів
Дати хліба шматок, дати соли,
Дати миску смачних пирогів.
170. “Внуче гордий Дажбога, правдива
Рідна Віра твоя і твій меч.
І постава твоя гордівлива,
Сила мужня гартованих плеч.
171. “Зайди Богом юдейця прозвали,
Що був тихим смиренным ягням,
Із якого три шкіри здирали
І сюртук віддали картярам.
172. “Ми не будем богів бичувати
І кадити не будемо їм.
Бог один! Приготуймось плекати
Рідну Мудрість у серце своїм!
173. “Ми богів не вбиваєм! Людину
Щиро любим, як Божу печать.
Про криваву Христову кончину
Нашим дітям не хочем казати.
174. “Ми не хочем, щоб чадо Дажбога,
Діти волі, любови, добра
Біля рідного мали порога
Муки гостя і кров із ребра.

175. “Внуче гордий Дажбога, могили
Рідних предків — Святиня твоя.
Множ нащадків і множ їхні сили.
Будь собою, як мати - земля.
176. “Не сумуй чужим сумом, красою
Не красуйся чужою. Ущерть
Ти свободою вкрий золотою
І життя своє вільне, і смерть.
177. “Не морально, не мудро приймати
Віру предків чужих, а свою
Нечистивим поганством прозвати,
Возлюбивши неволі петлю.
178. “Нечистиве — обчисть! Нерозумне
Рідних предків чуття — врозуми.
Сам життя сотвори многодумне
І людиною будь між людьми.
179. “Рідна Віра коли не є добра,
То зігрій її серцем, добром,
Щоб була вона мудра й хоробра
І свята, як у брагмана Ом!
180. “Поняття про божественну сутність
До духовних вершин піднеси.
Де сучасне велике, майбутність
Повна мудрости, слав і краси.
181. “Дбай, щоб квітнув, як зорі весною
Самобутньої мудрости сад.
Болем, радістю, квітом, сльозою
Грій молитви свої і свій лад.
182. “З вільних дум, що любов'ю багаті
І вогнем зореносних натхнень,
Нехай будуть молитви зачаті
І твій вечір, і ранок, і день.

183. “Правди добрі в Христа й Магамета,
Та святі їхні правди — чужі.
Раджу я із чужого намета
Не нести в рідну хату коржі.
184. “Краще грудку землі вмити кров'ю
Рідних предків зігріти в руці,
Й помолитись до неба з любов'ю,
Ніж молитись до вас, чужинці.
185. “Мудрочолі, із серцем дитини
Предки наші великі, як світ!
Їхня мудрість—духовні перлини
Самобутні й міцні, як граніт.
186. “Русь, себе сохрани! Чужі міти,
Віри зайшли — це мачуха зла,
Що не може сердець обігріти,
Не прикрасить думками чола!”
- **
*
187. **УКРАЇНО** моя, серцеммовна
Духом будь непорочна, злота,
Щоб жила між світами духовна
Українська твоя чистота!
188. Чистота Почуттів — це окраса
Душ твоїх, твоїх правд і ўма.
Як душа на чуже світло ласа —
В неї рідного світла нема.
189. Як ти Рідної Віри не маєш,
То й тебе в твоїм серці нема.
Рабську мудрість ти рабством ласкаєш,
Щоб тебе пожерала пітьма.
190. Правду треба ректи Україні
Самобутню, як сила землі.
Сміло йдіть у світи завжди й нині
Дум моїх золоті кораблі!

191. Рідна Віра — це тайни народу,
Що живе на границях світів.
Рідна Віра — це скарби свободи,
Велич слави трипільських орлів.

192. Рідна Віра — це ті ритуали,
Що вели Україну к борні
За правічні святі ідеали —
Володарські Дажбожі вогні.

193. Рідна Віра — це віра правдива
І правдивий єдиний Дажбог.
Не просить у юдейського дива
Всепрощень, нових чуд, перемог!

194. Дажбог — совість і мудрість народу,
Незалежності символ святий!
Він безсмертний безсмертністю роду,
Завжди рідний і завжди живий!

195. Рідна віра свята, самобутня
Народилась, як дуб із зерна,
Для народу плекала майбутнє
І з народом, як сонце жила.

196. Рідна Віра жила у билинах,
В материнській усмішці, в сльозах,
У сумних, овітлочасних хвилинах,
У пройдешніх, сучасних віках.

197. Рідна Віра — народне говіння,
Культ свободи і дух праотців;
Непокора свята і терпіння
Степових українських богів.

198. Рідна Віра — учителька волі,
Окремішності зоряний щит.
Хто без неї живе, той без волі,
Той сумний, як розброєний скит.

199. Сонце Рідної Віри — це Воля,
Що родилась із мозку віків,
Це квітучість науки, це доля
Українських святих матерів,
200. Їхні муки, їх радощі, сльози,
Їхні струджені руки, серця,
Їхня ніжність ніжніша мімози,
Їхня щедрість — не має кінця!
201. Вільноквітне народ, що всевічно
Рідну Віру свою береже:
Як утратить цей скарб, то трагічно
Буде жити, любивши чуже.
202. Чистий Розум умійно плекати,
Як святі почуття. Чужинець
Не зуміє тоді в полон взяти
Кров святу наших гордих сердець.

**
*

203. **ВІЗАНТІЄ**, це ти умертвила
Святослава — володаря Дня.
Християнським кропилом прикрила
Всі криваві ромейські діла.
204. Візантія — церковна повія,
Лицемірна, золочена бридь.
Кожний погляд її, кожна дія
Плазуванням, злочинством смердить.
205. “Зрадь себе, щоб прийняти правдиві
Грецькі догми і грецький канон, —
Грек Владимиру шепче, — щасливі
Сядуть правди на твій княжий трон.”
206. . . . Зрадив князь Рідну Віру. Гречини
Діву грецьку йому віддали.
Рідну віру Русі без причини
Греки хитрі на глум підняли.

207. Греки Русь заходились кропити
(О, лукаві афонські ченці!)
Розп'яттям їм вдалося втопити
Дух Русі в її рідній ріці.

**
*

208. Із тризубом Дажбог в Києграді:
Внуки в нього — це ті русичі,
Що гречинів колись в Цареграді
На святі піднімали мечі.
209. “Бийте Ідола!” — квапились греки,
Сум гіркий, бачачи русичів, —
Непотрібно Вам рідної меки
І священновладарських мечів!
210. “Бийте Ідола! Мучте, паліте!”—
Возречали гречини. Дажбог:
“Не мене, а свій ум пожалійте,
Русичі, Я Ваш клич Перемог.
211. “Я Ваш Дух! Схаменітеся, внуки,
Вас гречини уводять у блуд.
Прийдуть в гості до Вас сум і муки.
М'не кара на Русі . . . грецький суд.
212. “Я Ваш Дух! І просити пощади
Я не буду у рідних синів.
Полюбили чуже — дух заглади
Зробить з Вас злі отари рабів.
213. “Піде брат проти брата злобою.
Русь святу чужинці розберуть.
Ваші діти гіркою сльозою
Долю в ярмах своєю прокленуть.
214. “Я Ваш Дух, мої ріднії діти,
Я не ідол, Я Ваша любов,
Ваші радощі, смутки і квіти,
Ваша слава і воля, і кров.

215. “Я Ваш дух. Я і Ви — одна сутність,
Одне єство і воля одна.
Неподільні минуле й майбутність,
Ваші весни святого зерна.
216. “Не бичуйте Ви тата старого,
Не вкидайте його у ріку.
Під опікою Бога чужого,
Ви дістанете долю гірку”.
217. Образ рідний, що гідно віками
Множив єдність і волю Русі,
Був своїми убитий синами
І утоплений ними в Дніпрі . . .
218. Вбили Тата (Святого Дажбога),
Не живий, мовляв, ідол, кумир.
Грецькі моці живі? Перемога:
На Русі воцаривсь чужий клер! . .
- **
**
219. **ГРЕКАМ** Русь поклонилаь . . . Правдива
Віра, бачиш, прийшла з Чужини.
Піп кропило піднявши: “Щаслива
Русь, ти Дажбога свого розіпни!
220. “Володимире, нам поклоняйся!
Ім’я грецьке приймай, Базилей.
Хрест цілуй, свого ім’я зрікайся
На очах своїх рідних дітей!
221. “Базилей, це царьок, що покірно
Імператору служить. Так є:
Хто полюбить гречинів превірно,
Той і ймення втрачає своє.
222. “Рідну Віру Русі, пусти димом!
Попали, оскверни, порубай!
Жона в тебе, грекиня, то ж з Римом
Не кумуйся. За Грецію дбай!

223. “Казку слухай: “Андрей устромяє
Грецький хрест над обривом Дніпра!
Мудрий жид твою Русь просвіщає
Іноземним світилом добра.
224. “Нень твою, стару Ольгу, христили,
І речали: “Гелена ти є,
Ім'я грецьке приймай. Ми вчинили,
Щоб у тебе було не твоє.
225. “Леда гречна, Зевс буйний з якою
Мав солодко-принадні трішки,
Народила Гелену з косою,
Як смутляві атенські дівки”.

**
*

226. **ПОБРАТИМИ** мої, Ви не чваньтесь,
Що гречин у Дніпро Вас загнав
І сказав: “Русичі, присмиряйтесь,
Віру грецьку Владимир прийняв!
227. “Присмиряйтесь, раби-християни,
І над грецьким каноном тремтіть.
Ви є бидло, а ми — базильяни,
Душі Ваші збираємо в сіть.
228. “Ви не дбайте про Силу і Славу,
Про святі русичівські мечі.
Грека чтіте, горілку, халяву,
Панахидні печіть калачі.”
229. Побратими мої, грек є греком —
Він Христові дав грецькі думки,
Щоб житися Вашим “чуреком”,
І щоб Вас били Ваші синки.

**
*

230. **О**, світлорідний великий Дажбоже,
Ти еси зміст і воля Руси.
Серце в Тебе на щастя похоже
І на скарби Святої Краси.

231. Ти живеш у мені духом волі
І вогнем, що освіжує кров.
Предки рідні, святі, мудрочолі,
Ви моя, а я ваша любов.
232. Ти живеш у мені, як надія,
Що не гасне ні вдень, ні вночі.
Я — Тобою народжена Мрія,
Вогнеправдою куті мечі.
233. Правда рідна і воля, і слава —
Це, Дажбоже, твоя благодать,
Це Твоя оріяньська заграва,
Це Твоя Небом свячена рать!
234. О, Великий і Світлий Дажбоже,
Я Твій син і натхненний пророк.
Жадна сила скорити не може
Ходу Волі моєї думок!
- **
*
235. **ВОЛОДИМИРЕ**, сину рабині,
Ти скалічив духовність Русі.
За твій блуд ми страждаємо нині
Та на всіх перехрестях землі.
236. Володимире, князю наш рідний,
Ти не рідні діла карбував:
Український народ пресвобідний,
Хитрим грецьким каноном скував.
237. Ти забув, що твій тато, Людина
Володарської чести і дня,
Рід гречинський прокляв. О, година
Кону ратнього ум твій кара!
238. Ти, як раб приклякнув на коліна
Перед греком — святим хитруном,
І на сором новим поколінням
Сповідався йому, бив чолом.

239. Бив чолом, о, нещасний, гречину
Рідну святість до ніг положив.
Сам себе опотворив, на кпину
Сам себе на Русі покорив.
240. Як ти смів у святім Киястолі
Чужинцеві поклони складать?
Ти ж володар Русі! І на волі —
Хто є гідний тебе сповідать!?
241. Ти владар суверенний держави,
Ти духовний Русі автократ,
Ти братів повбивав без розправи,
Ти Христос, і Мойсей, і Пилат?
242. Ти знеславив русяву Рогніду,
Матір ранив і тата її,
І прогнав, щоб пропала без сліду,
Кроки, князю, у тебе святі?
243. Ти варягів привів к Києграду,
Щоб варяги карали киян,
Ти гречинів привів . . . Чинив зраду
Рідних правд на Русі, о, тиран!
244. Ти тиран, що оп'янів чадом влади
І свавіллям затьмарив свій ум.
Русь згубив на Русі. Грека ради
Рідний Звичай поставив на глум.
- **
*
245. **ТИ**, Владимире, зволив гречинам
Кепкувать над умом русича
В Києстолі. І зайди дали нам
Заіржавлену силу меча?
246. Ти не словом! Вогнем і мечами
Гнав народ мій у хвилі Дніпра,
Щоб гречин (душехват із хрестами)
Дух Русі умертвляв, як мара.

247. Я до тебе іду, князю рідний,
Показати печать лихоліть.
Ти народ мій хорош і свободний
У гречинську загнав хитру сіть!
248. Легкодумний Владимире, тату,
Ти святим став, а люд твій рабом,
Що утратив свій ум, вільну хату,
І пришельцям складає чолом . . .

**
*

249. . . . **ГИНЕ** совість Русі. Її сила,
Що ромеїв трясла, як вулкан,
Захиріла, як курка безкрила,
Як медвідь, що попав на капкан.
250. “Я” її безборонне під тином,
Як забута каліка лежить.
Я родився її вільним сином,
Бачу все це, і серце болить.
251. Чим потішить її, чим зігріти
Рани, серце, душевну нудьгу,
Щоб родились нові—кращі діти
На владарство багаті й снагу.
252. Щоб натхненні Дажбожі поети
України прославили світ,
І створили на щастя планети
Віри Рідної зоряний міт.
253. Міт ромеїв сьогодні вмірає,
Гаснуть пристрасті їхніх богів.
Рідна Віра моя воскресає
На просторах Дажбожих світів!
254. Русь (Сарматіє), мати святая,
Як це сталося, що ти не є ти?!
Я втру сльози твої, Всеблагая,
Душе Волі, Добра, Чесноти!

255. **ГРЕЧЕНЯТА**, я іменем Волі
Православіє Ваше клянү,
Архирейв, що в нас на престолі
Розбрат сіяли, зло і ману!
256. Ви Христом торгували, кадилом,
Плащаницею, мощами, злом,
Лізли в душу Русі хитрим рилом,
Вчили Русь бити греку чолом.
257. Затроїли ви мудрістю слова
Чужоземної правди мій люд.
Помірати людина готова
Українська за ваш хитрий блуд.
258. Нині кажуть попи, що гречини
Русь кропили, загнавши в ріку.
Хто не х'тів покоритись, доби́ли,
Хто тікав — ділив долю гірку.
259. І ще кажуть, що в царствіє наше
Греки сонце і честь принесли,
Да би ми (канонічний так каже)
Образ людських людей осягли.
260. Ні, не чваньтесь ніде, що гречини
І апостоли (чесні жи́ди)
Принесли нам духовні перлини,
Логос, треби і гнів сатани.
261. Принесли нам чуже, щоб закути
Наші душі в канони чужі,
Щоб розброїти нас і роззути,
Наші нам дарувати коржі.
262. Християнський ві́твар для нас звили:
Мощі грека, з Юдеї кивот,
Поруч образ катів, їхні сили,
Їхні правди і їхній "жі́вот".

263. Наших діток вони вразумили
Не по-нашому. Да, щоби ми
Рідну Віру в собі покорили
Задля віри чужої і тьми.

264. Вутлі браття мої, Вам ромеї,
Не те світло, що треба дали.
Ви згубились в чужій гамазеї,
Совість рідну свою обrekli.

**
*

265. **КИЄГРАДЕ**, столице Трипілья
І Святине Орійських Племен,
Не владар Ти, монаше безділля
І безвихідь грядущих времен . . .

266. Полохлива, понура картина,
Тихе рюмсання, чад, розп'яття,
Безпорадна адамська провина
І безглузде тупе каяття . . .

267. Алилүйщиків тьма! Київ критий
Чорноризними юрбами. Тло
Панахидне, охляле. Розбитий
Град Русі, де владарство цвіло.

268. Десять тисяч монахів! І чуда
Чудотворних ікон і владик,
Очевидно, не наших. Приблуда—
Грек у нас на Русі чарівник.

269. Імена русичівські могутні:
Ярополк, Святослав, Вогнедар,
Справді рідні такі, самобутні,
Грек поганством зове, б'є, як твар.

270. Грек зумів нами нас покорити
І назвати "поганством" наш ум.
Щоб хотілось нам з рідного клити,
Він його опотворив на глум.

271. ДЕ осміяна мати, там діти
Приголомшені, кволі ростуть
І не знають, де очі подіти,
І яку собі вибрати путь.
272. Греку грецьке “поганство” премиле,
(І всі ймення гречинські святі).
Гине совість Русі, як безсиле,
Малокровне дитя в животі.
273. Гине совість Русі . . . Християни,
Ні меча в нас, ні глузду, ні дня!
Мощі, греки, отці—васильяни
І освячена в церкві свиня.
274. Гордість наша—афонські святині
І біблійні: Хам, Сем і Яфет.
І кущі, що ростуть в Палестині,
І наш рідний (церковний) поет.
275. Замість ратніх полків—в нас затворник
Преподобний чернець Варлаам.
Теодосій — святоша, іконник
Амфилохій, Меркурій і Хам.
276. Прісномирні Пафнутій, Апатій,
Анастасій, Арсеній, Зенон,
І святий Йоасаф і Панкратій,
Чудотворний чернець Агафон.
277. Коноарх — блаженніший Геронтій
І затворник Мортирій, Сосой
І мовчальник Онуфрій, Леонтій
І сновидник—чернець Гоморой.
278. Вікопомний хапун—ліп Туптало
І Алимпій—препосник і тит:
Навіть ночі святої б не стало,
Щоб оглянути цей кольорит! . .

279. У понурі сховались печери
І бичують свої “телеса”..
І бояться мечів, як холери,
Як проміння ранкова роса!
280. Прополоскані мозки-каліки,
Що зреклися життя і себе!
Православні раби-недоріки,
Їм немиле і небо святе!
281. Їм Йордань в голові та Афони,
Примхи Риму, спасіння, свічки,
Мощі грецьких владик, страх, ікони
І юдейських легенд сторінки.
282. Хто це, греки? Та ні, це русини
Перехрещені в греків . . . От, бач,
“Бог от греков”. Спітнілі чуприни,
Божий страх і міцний спотикач,
283. І ярмо, і погній, і худоба —
Рідне дихання, запах Русі.
Піст, мінеї і Божя оздоба —
Дух гречинів: там мудрі усі.
284. Миколай там і чесна Варвара
(З мощів можна вершить Еверест!),
І продати за добрі “таляри”,
“Совершивши” таїнственний жест.
285. Що “от грека”, то все—канонічне,
Що “от жида” — то Боже й святе,
А що наше—гливке, анемічне,
І зів’яне, поки розцвіте.
286. Розум наш запрягли у канони,
Вбили душу у чаді кадил,
Щоб забули ми рідні закони —
Животіли без волі і сил.

287. **ДИМ** і хмари — кочують татари
І кепкують з Русі, що вона,
Охристивши військові отари,
Ржою вкрила мечі й стремена!
288. Осміяла обряди Дажбога,
Богатирську і праведну рать,
І сини, як охляла знемога,
Вчаться грека в п'яту цілувать!
289. Вчаться бути рабами. Татари,
На Русі більш не має Русі!
Чорні-чорні клубочуться хмари
Безнадій, всепрощень. В небесі
290. Христа ради шукують рятунку,
Райських яблук, життя без зітхань,
Де не має хороб і грабунку,
Солов'їв і солодких кохань.
291. Від життя відрікаються, хирі
Душі їхні — змарніле щеня . . .
Тих не має, що в смертному вирі
Русь Дажбожу міцнили, нема!
292. Заворожина Русь (Україна)
В катакомбах чернечих дріма.
Її мудрість ясну, як перлина
Чужомудра ковтнула пільма.
293. Видав меч із руки Києграда,
(Українки не родять богів).
Родять схимників—ялові стада
Візантійських кастратів—рабів.

294. **СУНЕ** . . , страх подивитися оком,
На Дажбожі степи татарва.
Засвистіли мечі. Ненароком
Покотилася руса глава . . .

295. Хан Орди у святім Києграді
Українок до шатр заганя.
Непокірних і тих, що не раді,
Прищывяховує просто до пня.
296. Злотоверхий — монахи, дзвіниці,
Візантійські малюнки — ганьба!
Українки, хіба ви ягниці?
Де сини Ваші, де боротьба!?
297. Де боги Ваші — рідні буйтури,
Де священна Дажбогова рать,
Що трясла Царгородом, що мури
Попелила, що вміла вмірать!?
298. Злотоверхий! Спасенні Андреї,
Михаїли, Георги, чом ви,
Зайди Божі (святі фарисеї)
У руїнах без сил й голови?
299. Ви не наші, не наші, не наші,
Ви не з наших родились кісток,
Ви не їли книшів, простокваші
І пахучих, як степ галушок.
300. Зайди Божі, вертайтесь додому,
До святих козодоїв, не вам
Русь спасати, зганяти оскому
Озвірілим монгольським катам!

**
*

301. **ЧОРНОРИЗНІ** попи (присвятоші)
Проречали: "І хан — дар Христа,
Полюбіте його, святі мошці,
Стане щастям Орда Золота.
302. "І мечів у проваллях не куйте,
Бо загинете всі від меча;
І же з хана Орди не глузуйте,
Він от Бога, як ця "каланча",

303. “Раб, врага возлюби. Як б’є в ліву —
Праву щоку йому підставляй,
Кинь і матір, і хату, і діву,
І Вітчизну—отримаєш рай!
304. “Бо спасенні всі ті, що смиренні,
Бо блаженні всі ті, що мовчать,
Богом люблені ті, що є темні
І щасливі всі ті, що клячуть.
305. “Відрікайтесь земного! Не треба
Зброї, корму, багатих діжок.
Вічне царство не тут, ви до неба
Не беріте гріха, злих думок.
306. “Будьте мирні, покірні, як вівці,
Вогом вашим — пасхальне ягня.
Не всміхайтесь в піст гарній дівці,
Гріх колючий бо це, як стерня.
307. “І не вірте поганським пророкам,
Що Дажбогові вірять — це гріх!
Вірте нам і монгольським отрокам,
І вкидайте книші у цей міх.
308. “Полюбіте Орду, бо так хоче
Саваот і святий Миколай!” —
Піп Олімпій з амвону пророче,
Присмиряючи юрби і край.
309. Він рече: “Постраждав на Голготі
Син Давида за ваші грішки.
Будьте вдячні, працюючи в поті
За монгольські гливкі галушки”.
310. Шкіру, мед, віск, дрова і пшеницю,
І добротну худобу й дівчат
(Українську красу білолицю)
З рук попів брав, як дань, тоді кат.

311. Християн злі попи-християни
Віддавали, як крам у орду.
Не себе віддавали, без шани
Русокосих дівчат — кров младу.
312. Православіє грецьке приємне:
Для гречина й для хана Орди.
Мій народе, життя твоє темне,
Як на спинах батіжні сліди.
313. О, Дажбоже, твої рідні внуці
Стали здобиччю греків, татар.
Поневолений дух, скуті рүці
І з хрестом, як чума, яничар.
314. О, Дажбоже, пробач, що втопили
Образ Твій у глибокій ріці.
Над Тобою наругу чинили
Чорноризні пришельці—ченці.
315. Не Тебе утопили, а силу,
Що жила в Твоїм образі. Ти
Їх караєш? Дав долю безкрилу
Без звитяг, без надій, без мети?
- **
*
316. **ХАН** попам і монахам-лакизам
Ярлик чести на груди поклав . . .
Сито, мирно жилось чорним ризам,
А народ? У неволі стогнав.
317. За емаль—не емаль, ярлик хана
Попократи служили Орді
І речали з амвонів: “Осанна,
Саваот і всі грецькі святі
318. “Кличуть Вас до терпінь і покори,
Сповідайтесь со страхом усі!
Будьте тихі, немов мухомори,
В дар дістанете рай в небесі!”

319. Щонеділі попи прославляли
Хана й муки Ісуса Христа,
Українських дітей катували
Страхом пекла, вогнем батога.
320. Перелякані діти — покірні,
Їхній ум родить кволі думки.
Почування лякливі і лірні
Люблять бунт і повнотні чарки.
321. В юних душах плекали покору,
Звички рабські, безвольність і страх.
Рідну Віру святу без розбору
Умертвляли на їхніх очах.
322. Вчили бити поклони, тремтіти
Перед образом грецьких святих,
Хлібом-сіллю мечі чужі стріти,
Дари Божі — закони чужих.

**
*

323. **МІЙ** народ утрачав рідні сили—
Чужоземним молився богам.
Чужовіри його приучили
Чужоземним служити панам.
324. І в крові його добрій, як воля
Згас вогонь володарських прикмет.
“В нас така вже холопська недоля”,—
Мимрив їхній (холопський) поет.
325. О, народе, гнучка деревина,
Вірять внуки твої не тобі!
Це не жарт, не розважлива кпина,
Не полова на драній гарбі.

**
*

326. **ГРЕК** кадилом і мощами спритно
Тішить душі: він маг і мудрець.
Дружить з ханом Орди. Кольоритно
Трудом живиться наших сердець.

327. Триста літ ми в монгольській неволі:
Поклонялися грекам, Орді,
Євангельським святим. Биті, голі
Спини гнули: раби во . . . Христі.
328. Греко-римські владыки, помпезні
Ваші митри, кивоти. Ви злом
Покалічили душі кремезні
Сил Русі, обхитривши хрестом.
329. Впала хижа Орда. Чорна згряя
Візантійських попів (русичів)
Меч нової Орди возхваляя,
Побрела . . . до московських царів.
330. За вино, царські грамоти, злото,
За єпископську шапку, печать
Прославляли московське болото:
“Малороси, учіться мовчать!
331. “Православні, бо ви, християни,
Цар у вас православний, кивот,
Ваші сльози, Ісусові рани,
Алилуя, свят, свят Саваот!”
332. Б'є народ мій чолом, а я плачу
(О, Дажбоже, це сльози Твої).
Люд стрижуть, як худобу ледачу
Душелови чужі на Русі.
333. Б'є народ мій чолом, хрест лобзає
Пресвятому прищельцю. Таку
Русь охрищена етику має
Панахидну, бунтарську, гірку.
334. І створилася дивна людина:
Хрест на шиї, ярмо на плечах,
І ляклива, як бита скотина,
Як охлялий приборканий птах.

335. Пісня в неї дзвінка, солов'їна.
Очі, мов у сумного вола.
Рабська доля гірка і мінлива
Їй прикмети зневір'я дала.
336. Відібрала людське: запах крові
Роду рідного, расовий стяг —
Символ поту, страждань і любови
Предка Оря, його життєзмаг!
337. І коли я сьогодні рабові
Щиро мовля: "Дажбог — наш отець,
Що нам єдність давав, та у слові
Мав тепло наших рідних сердець,
338. Раб, як бідна істота (звірюка
Приголомшена болями ран),
Стрепенеться і каже: "Розпука,
Ні, Дажбог, це не Бог, а бовван!
339. "Це кумир кам'яний, це статуя,
Ідол, ідол, диявол і — все!
Я не вірю йому, алилуя,
Саваот візантійський спасе!"
340. Я кажу: "Мій обдурений, брате,
Мисль твоя у тобі не твоя,
Хитрим зайдою хитро зачата
Смокче душу твою, як змія.
341. Проклинаєш себе, бо так діє
Не ум твій, а наука чужа,
Що твоїм почуттям володіє,
Їсть твій ум, як залізо іржа.
342. Саваот — це також є статуя,
Закордонний понурий бовван.
Алилуя, раби, алилуя,
У вас паном лише чужий пан!

343. І Мойсей є бовван, і Єгова,
І Шадай, і Тамузи хрести,
І брагманська священна корова,
І кивоти, і чуда, й пости!”

344. О, чужа всеоправдана святість!
У їх Бог, бач, а в нас є кумир?
В їх правдиве усе—навіть радість
Екзекуцій святих: кров і мир . . .

345. І канони у їх, у їх чуда,
У їх мощі, заступник Христа!
А у нас? . . Слабодушшя, облуда,
Страх раба і дурна простота.

346. Їхня влада — Христова держава,
Їхнє пекло і райські ключі.
А що ж наше? Та рана кривава,
Сльози, тьма, для попа—калачі.

347. Ми не Ми. Святість наша не наша.
Совість наша — Адамовий гріх . . .
Ось така на землі моїй кваша
Канонічних прозрінь і потіх.

348. **РУСЬ** хрищенна чадіє од диму,
Многострадна. А наші попи
То до грека біжать, то до Риму
Сповідатись. Москвинські чорти

349. І тевтони, і перси, Дажбоже,
Кожний преться, щоб Русь “просвіщать”:
В її серце святе і пригоже
То ножі, то хрести устромять.

350. **СПИТЬ** Україна-Русь. Її сили,
Своєрідний владарський обряд
У канони впрагли, окропили
В храмах грецьких розкішних лямпад.

351. Благоденствує тьма, рай злочинців.
Піп, жандарм, торг-шинок, “каланча”,
І бенкети царів, різночинців,
І кривава сваволя меча.
352. Гнуться ребра, кривавиться шкіра
(Розпинає русич русича),
Бо Христова тепер у їх віра,
І між ними Дажбога нема!
353. Є між ними усе — братська зрада,
Чреволюбіє, поза, гайдук
І скалічений ум—чорна рада,
І злодійських не мало в їх рук.
354. Дух чужий їх у їхній хатині
До зрадливих тренує думок,
Христу Йсусу молитися, свині
Мирно пасти й любити шинок.
355. Брата рідного в батьківській році
Заколоти за папський догмат,
Прославляючи грецькії моції,
Християнський святий сурат:
356. “От коли б Україна до Риму
Та ягнятком на сповідь прийшла,
То вона б і Москву несходиму
Йосафатовим духом змела!
357. “От коли б Україна служила
Православним московським царям,
Нескорила б її папська сила
І чолом би не біла ляхам!”
358. Ось таку продоховлену квашу
Українські ласують раби,
Потім жалібно плачуть: “Хто нашу
Україну спасе від ганьби?”

359. Ви в ганьбі живете, полюбивши
Філософію рабства, ганьби,
Краллі чести собі, не лишивши.
І святого вогню боротьби.
360. Ваші лідери (чесні владыки)
Догм чужих носії і чеснот,
Гарні митри у їх, черевики,
Злотом кутий юдейський кивот.
361. Ханам вірно ці “чесні” кадили,
Цісар їх і їх батюшка-цар.
Рідний люд покорятися вчили,
А хто спину не гнув — був бунтар.
362. Я бунтар! І шамани Єгови,
Комісари божка Ілліча
Прокленуть мої щирі розмови,
Суть спотворять святого клича.
363. Я твій син, мій нещасний народі,
Розпинай — я воскресну в Тобі.
Мати сина — звияжця народить
У господі новій — не в ганьбі!
364. Розпинай! Мuki, болісні рани
Може збудять замучену кміть
“Я” твого. І новітні титани
Шлях накреслять грядущих століть!
365. Розпинай! Чужу правду—оману,
Що живе на українській землі,
Я хвалити ніколи не стану
І не дам їй цілунки мої.
366. Вража правда спокуслива, хитра
Мій народ убиває, як чад.
Саваот і Ягвшуя, і Митра
Нам чужі, як чужий Ленінград.

367. **ЩО** зчинилось, мої кровнорідні?
Ви злочинство мораллю звете,
І тому живете такі бідні,
І кайдани ганьби не рвете.
368. І не маєте ви і в хотіннях
Катувати кривавих катів,
Ви смиренні, як вівці у сінях
Після стрижки, кастрацій і псів.
39. “Ми хахли православні. Такими
В нас були і діди, і батьки,”—
Так мудруєте ви. І з піснями
Гречку сієте, мак, буряки . . .
370. Мир і спокій. І цар со Юдеї
(Римлянином замучений Біг)
В хаті вашій у трецькій киреї,
Поруч: батюшка цар і батіг.
371. Малороси—калічені люди,
Враже люблять, а рідне—клянуть,
І на рідній землі вони всюди,
Мов чужинці зі страхом живуть.
372. Кров людська, що худоб’ячі має
І смаки, і інстинкти, і страх, —
Любить ката, ярмо прославляє,
Її честь—під ногами реп’ях.
373. Тих рабів, що катів полюбили,
Треба разом з катами палить,
Україну вони оганьбили,
Призвичаївшись в ярмах ходить.
- **
*
374. **ВІД** Карпат і до синього Дону
Став рабом Український Народ.
Хто украв його честь і корону
Самобутніх владарських свобод?!

375. Викрав хто із крови непокірність,
Вирвав з рук правдоносні мечі
І до рідної мудрости вірність,
Яку мали колись русичі?
376. Хто навчив мій народ самозради,
Рабським страхом скував його кров?
Знаю: Рими, Москви, Царегради —
Їхня пишнофальшива любов!
377. М'ні здається, що в нинішнім стаді
Легкодумно — покірних овець,
Навіть вдень (при небесній лампаді)
Не знайду володарських сердець.
378. Стригти треба овець, треба пасти,
Драти шкіру, варити, пекти,
А я, дурень, їм хочу покласти
До ніг волі святої мости,
379. Святість Рідної Віри, що кличе
Україну святити вогнем,
Який волю божественну зиче,
День чужий покоря рідним Днем!

**
*

380. **ЩО** я бачу? Трагедію бачу—
Людам рідним моїм миле те,
Що не має натхнень. Їм ледачу
Долю рабська манера плете . . .
381. Їм неволя зробилась солодка,
(Бо до волі утратили смак).
Гасло Леніна, вигоди, водка
Ваблять їх і колгоспний черпак?
382. Ваблять митри попівські. І сливе
Вченим голосом кажуть: “Та ми,
Наче те дитинятко стидливе,
І покірні, як сніг під саньми.

383. “Ми—раби християни, і трохи
Комуністи, католики теж.
Перед паном чужим скоморохи,
Що із себе сміються без меж.
384. “Европейці ми, люди поштиві,
З нас Європа сміється, ми—теж,
Щоб ніхто не сказав: бунтівливі
Ширять клопоти нових пожеж.
385. “За царя (православного ката)
Густо кров ми і сльози лели,
Щоб жило православіє, хата
І щоб ми, як те бидло були.
386. “Юніяти є в нас і бабтисти,
Яничари святі, всяка знать.
Є у нас комісари-садисти,
А рабів-гнучкошиєнків, гать!
387. “Наш і Рим, і Москва, Візантія,
Ми є їхні, бо служимо їм.
Наша думка крива, як повія
І пуста, як без дощиків грім.
388. “Демократи є в нас, монархісти
І лакизні пишнотні пани.
І ереї — святі анархісти,
І загублені рідні сини.
389. “І фальшиві є свідки Єгови,
Адвентисти і красні попи,
І “брагмани” без брагм і корови,
І амбітні партійні стовпи.
390. “В нас політики рідні, тутешні,
Миротворні і кислі, як квас.
Отаманство ласують, сердешні,
Панахиду й сумний парастас.

391. “Генерали є в нас, що покiрно
Генералять для армiй чужих,
Є святики теж, що позiрно
Хвалять армiю римських святих.
392. “І є вчені у нас, добре вчені:
Роблять копії з копій (богів),
І, як ті, що на смерть приречені,
Уміраючи, хвалять катів.
393. “Християни, ми всі—християни,
Мирні, гарні і темні, як ніч.
Попадівни у нас, як тюльпани,
Славлять папу, Кунцевича, Січ.
394. “Ми, недолюдки мирні і вбогі,
Рідне гудим, несем до боліт,
Наче черви слизькі і стоногі,
Любим свій мізернесенький світ.
395. “У нас грек-фахівець від канонів,
Москалице — соратник бича,
Ми без їхніх молитв і пагонів
Боїмося спекти калача.
396. “Хто дручок полюбив Ескулала
(Жезл магічний чужого божка),
Той єпископ—дістав від сатрапа
Право розум троїть земляка.
397. “Хто стріляє в обличчя Вітчизни,
Пада Папі під ноги щеням,
Той у рамі святих, тому тризни,
Цілуваніє, жезл, фиміям.
398. “У нас храми! Погляньте, Софія —
Вдала копія грецьких церков.
Юрій—грек, і гибрей Єримія,
Москалі — Пушкін, Ленін, Суслов —

399. “Хижий дух, що панує над нами,
Шле спасіння, каструє, зітха.
Ми не маєм свого Далай-Лами,
Бога, раю свого і гріха.
400. “Ми русини, духовні гібриди
Зайшлих правд і релігій, о, ми
Так навчились чужинцю служити,
Що світ зве нас старими дітьми.
401. “Ми попихачі римські, півлюди
Візантійських попів, грязь Москви.
Легко можна нас бачити всюди
Без своєї душі й голови.
402. “У нас Рильський Максим—здібна сила,
Мова в нього — копійка злота,
Але думка облесна, безкрила
І по-рабському хитра й проста.
403. “І Тичина, і Смолич, Сосюра,
Корнійчук і невдаха Рибак —
Розцяцькована рабська халтура,
В горі роджений кволий гопак.
404. “І Євген Маланюк — паж Гелляди,
Драгоманов — духовний хаос:
Рай чваньливих жерців мармеляди,
Де прославлений раб—малорос.
405. “Галичани у нас, наддніпрянці,
Лемки, бойки, гуцули, о, о!
Кожний має свій стрій. Носить в шанці
Царств пашківських негідне зерно?
406. “Ми хороші тому, що хороше
Від хороших жидів прийняли.
І ми чесні тому, що негоже
Все “поганство” своє прокляли.

407. “Ми погани були, жерли вуха
Рідних діток своїх, слимакам
Поклонялися. Ми до обуха
Промовляли молитви і снам
408. “Сліпо вірили. Ні, ми не вміли
Слів казати — ми гавкали псом,
І нас греки, як круки обсіли
І людьми поробили хрестом? . .
409. “І навчили нас в ярмах ходити,
З рідних предків сміятись, з гнізда
Материнського, Боже мій, кпити
І рятунку просити в хреста?
410. “Ми не любим жидів-садукеїв,
Та без жида в нас Бога нема.
Ми не любим гречинів—ромеїв,
Та без них — ми отара німа.
411. “Греки всі християни—сократи
І Христос—їхній учень. Слова
“Логос-бог” — їх поганство. О, мати,
Мудра в їх на плечах голова!
412. “А ми учні тому, що все умне
Нам фальшиві гречини дали.
Їх кропило святе (многодумне?)
Ми в церковцях своїх зберегли.
413. “Гордимосся, як мирні пігмеї,
Що нас грек просвітив. І москаль.
Ми—худоба. Вони—прометеї.
В нас — церковна лоза. А в їх — сталь!
414. “Ми поклонники гречні чужого,
Гої Ягве — двоногий товар.
В нашій психіці рабства так много,
Що героєм у нас, яничар.

415. “Ми кохаємо всі Україну,
Цвіт калини і вербні ставки.
Любим пісню в гаях солов’їну
І полтавські пухкі галушки.
416. “Забірайте кожух, ми й спідницю
Віддамо — у нас віра така:
“Крадеш ти із повітки ягницю,
Ми даруєм тобі п’ятака.
417. “Хто приходить до нас, щоб дурити
Нас іконами, Марксом, кличем,
Ми того любим щедро гостити
Медом, салом, смачним калачем.
418. “Ми свого відцураємось тата. Шкіру
З брата рідного ловко здерем,
Щоб жило православ’є! Віру
Ми без віри в церквах бережем.
419. “Москаля ми навчились хвалити.
Він, як Каїн біблійний, наш брат.
Паті римському вмієм кадити,
Як кадив йому піп Йосафат.
420. “Без держави живем, як в державі:
Титул маєм, пагони, дівки
Наші рідні, пухкі, видом браві.
Нам—колгосп, а Москві—буряки.
421. “Мова наша тепер вже не наша —
Спритно нею керує москаль,
Рідний хам-чужовір. Пий Наташа
Чар московських (з Полтавщини) краль!
422. “Гризла нас одна воша в окопі,
Голод горло жалив, як остюк
Ми варились в одному окропі —
Просвіщав нас московський матюк.

423. "Патріотять у нас патріоти
Про старий календар, рушничок.
Славлять мир і партійні турботи
В панахидах під чадом свічок.
424. "Патріоти у нас — недоліття.
Їхня радість—чужі ордени.
Україну будують століття
Невкраїнські вкраїнські сини!
425. "Інший мудро рече: "не спішіте,
Край згадаю, то сльози з очей.
Лийте в чарку! Герой я, скажіте,
Чи не має у вас злих людей?
426. Бо я мирний! Люблю солонину,
Як і кожний дячок—свічкогас,
Пироги, кавуни і маслину,
Злотоуста, гопак й парастас.
427. "Холодочком, брати, холодочком,
Пиймо чарку за добрі діла,
Україна, щоб наша цвіточком —
Незабудьками в серці цвіла.
428. "Може хтось нам пошле шматок долі,
Чухать треба потилицю. Де
Православних не має? Ми голі,
І не знаємо, хто де впаде?
429. "Лийте в чарку! Господь любить трійцю
І я теж. Хай врагам буде гик!
"Многа літа панам"! Слава ойтцю,
Син у мене чекіст-большевик.
430. "Якось буде—коби то все знати!
Добра чарка, хліб білий, як сніг.
"Слава Йсусу", — все буду казати,
Починаючи їсти пиріг.

431. “В нас роздори, сварня, брат на брата
Лле незгоди, безбожжя таке,
Що злякало б самого Пилата,
М’ні стає українство бридке!
432. “Лийте в чарку! Пошли, Боже, Гонту,
Юніяти — це наші враги,
Їхній ум потребує ремонту,
Їхній ум потребує снаги!
433. “І мій зять юніят, юніята
Биті будуть, як кіт у мішку.
Грай, Катюшу, співайте реб’ята!
Чом нема на столі часнику?!”
- **
*
434. О, як тяжко, що бачу я пиху
Покалічених добрих селян!
Лікувати зручніше бешиху,
Ніж полоти духовний бур’ян.
435. Нас так греки колись просвіщали,
Як тепер просвіщає москаль,
Щоб хохли від хохлів видерали
Печінки за почесну емаль
436. Золотавих зірок, за монети,
Наш—не наш, большевицький шашлик.
Продались в Україні поети
І колгоспний сліпий чередник.
437. Ярлик хана, чини дворянина,
Еполети, зірки, ордени
Українська навчилась людина
Радо брати із рук сатани.
438. Десять зійдеться їх—зразу сварка:
Десять різних гарячих думок —
Рим чи Греки? Об’єднує чарка:
Біля церкви жидівський шинок.

439. Християнилась Русь . . . Спритно нині
Комунарять її москалі.
Слава в неї — це рани на спині . . .
Віра в неї — це шия в ярмі . . .

**
*

440. ТИ, жорстокий,—м'ні скажуть,—слова-
Гудиш кволу холопську мораль, [ми
І святих виганяєш із рами,
І розхитуєш їх п'єдестал?
441. “Ти смієшся із рабської долі,
Що не має владарських хотінь?
Ні, не винні голодні, що кволі:
У їх м'язи безкровні, як тінь.”
442. Я крізь сльози сміюся, глузую
З безпорадности рідних братів,
І мечуся самотній, сумую,
Що вони вихваляють катів.
443. Рабську звичку — каліку незрячу
Парувати з судьбою братів
Тяжко. Тяжко їх мужність телячу
Одягати в божественність слів.
444. Я святих не випрошую з рами,
(Їхній сум, як іржа на віках).
Що м'ні з того, що римські пілати
На юдейських гуляли пісках?!
445. Що м'ні з того, що Рим і Юдея
Мали злих і хороших богів,
Партизанів (святих Макавеїв),
Богоносних упертих ослів?!
446. Що м'ні з того, що Ягве, Юпітер
Чуда мали, страхіття, синів:
Їхні чуда — чужий мені вітер,
Їх сини — в нас не мають братів.

447. Що м'ні з того, що правнук Давида —
Добродушний Ягвшуя Христос
Пишно вдітий у міт ясновида
Був смиренний, як раб-малорос?!

448. Що м'ні з того, що смирний Ягвшуя
Був ягнятком, помер на хресті.
З мук ситніють його, алилуя,
Чорні ризи й корони злоті!

**
*

449. Я святих возвеличу, як Волю,
Як Вітчизну—безсмертність мою,
Тих святих, що згоріли на полі
За братів у нерівнім бою.

450. Муки, болі, священні терпіння
Славлю я українських синів.
Їхні душі — святе воскресіння,
Їхні душі — безсмертя віків.

451. Святоблудів — монахів з Афону,
Ладан Зевса, Атени вівтар —
Ненавиджу, як розкоші трону,
Де проклятий сидів павук-цар.

452. Чужоземні святі — спритні маги,
Промисловці шаманських кадил,
Не дають Україні наснаги,
Ні любови, ні щастя, ні сил!

453. Чужоземні святі мають звичку
Правд чужих і чужих вівтарів:
Кличуть нас до своєї каплички,
Щоб ми славили їхніх богів.

**
*

454. **ЗЛА** є овятість і святість є добра,
Рідна святість—лікує серця,
А чужа — небезпечна, як кобра,
Наче муки без краю й кінця.

455. Зайшла святість — це Рим, Візантія,
Небіблійні біблійні боги.
Московитія — ханська повія,
Богоїдство — обряд сатани.
456. Греко-римський обряд—твір поганства,
Там шаманське кадило і чад,
Чреволюбне, розбещене панство,
І між ними . . . Єгова і Гад.

**
*

457. Є у біблії дивні обряди
Стародавніх семітських племен,
І мій люд вірить їм, Йсуса ради,
Міць утративши рідних знамен.
458. Бідна казка: Єгова картає
Над Евфратом гадюку в раю,
Нижню кралю дрючком виганяє
За слівце життеплідне “люблю”.
459. Безнадійно ревнивий Єгова
Щиро раджу тобі, батогом
Гнати гадину з раю. Розмова
В мене буде з тобою про Ом.
460. Ти не любиш, Єгова, людини?
За цілунки караєш Її?
Гада в рай “запросив”? О, доктрини
Невеселі, жорстокі твої!
461. Сина, сина свого Ягвещую
Дав розп'яти катам на хресті?
Міріам — його матір младую,
Без синочка лишив, о, святі!
462. Без синочка лишив, матір—маму!
Боже Ягве, де ж божість твоя?
Християни, яку амальгаму
Непривітну почула земля!?

463. Бог-отець (християнський Єгова?)
Діло мав непорочне: дочка
“Ойтцю” сина родила? Розмова
Неприємна для мене така:
464. Дочки Лотові “плід” дарували:
Тато мав від доньок трьох синів?
Їхні дива священними стали
Для святих християнських попів.
- **
**
465. Я і Небо на скитській могилі.
Думи—гості мої (біль віків),
Гості горді, буремні і милі,
Ніби крила кавказьких орлів.
466. Йду в минуле століть: ніби бачу
Я священні купальські вогні,
І єднаюся з ними, і плачу —
Рідно, рідно на серці мені!
467. У Трипільських Часах на Купала
Русокосі дівчата в гаях
Вінця ніжно плели: і буяла
Рідна радість у рідних серцях.
468. Їхня Леля, як світ ніжна Леля—
Прародителька (мати свята),
Їх узвар, мед, насіння, Оселя
Духа Предків — Небесні врата.
469. Їхній Орь — мудрий Орь, рідний Тато—
Оріянських учитель племен.
Їхня слава, обряди, їх злато
І краса самобутніх знамен!
470. Їхній світ — Рідний Світ і пашниця,
Писанки, щедрий дар, коляда.
Українська краса білолиця.
Совість чиста — джерельна вода.

471. Я і Небо на скитській могилі:
Рай душі оживає, горить!
Ви зі мною, Трипільці! Не в силі
Мені пам'ять про Вас спопелить.
472. Ви і Я — одна кість, одна сила,
Радість чесна, натхнення святе.
З Ваших крил поросли мої крила,
З Ваших дум моя дума росте!
- **
*
473. **ЗЛОТОВЕРХИЙ** — під злотом отрута
Гадів зайшлих і Євиний гріх,
І народ мій — сердега закута
Пада ниць, як із гілки горіх.
474. Вчиться в церкві, що там десь за морем
Пахне мудрістю й Богом земля,
А на рідній Русі вбитий горем
Хлібороб — панахидне ягня . . .
475. Піп (гречин?), як душа духом хора,
Хрест піднявши, ревниво карта:
“Розвертилася молодь, від вчора
Хтось в гаю на сопілці співа?!”
476. “Православні, хто гра на сопілці,
Під ним пекло горить, земля, міст.
Хіба можна всміхатися дівці
В день Крестителя — смуток і піст!
477. “Православні, колись во Юдеї
Та Креститель ходив, Іоан.
Танці грішні були Соломеї,
Як тепер ось купальський аркан!
478. На тарелі глава Іоана,
Крапа кров на смиренних мирян,
А вам танці?! О, віра погана
На Русі — в українських селян!!”

479. . . . Затхла, темна, мій Боже, картина:
Ні думок, ні натхнень, ні хотінь.
Сліпо вір і живи, як скотина,
І речі: "Саваоте, Амінь?"
480. Молодь слухала сумно глаголи
Бородатого (грека?) попа,
Молодь знала, що піп і монголи,
І жандарми — одна сатана.
481. Молодь йшла із церков: у дібровах,
Де життя, щебетання пташок,
Розквітала в сердечних розмовах,
В хороводах краси, тагілок.
482. Молодь вірно несе Богом дані
І зачатки життя, і весни,
Сподівання вечірні, і ранні,
Мисль крилату й молитви снаги.
483. Молодь любить природу і чари
Вільних дум, і крилатих сердець.
Що там римські пилати і чвари
Авраамових кіз і овець?!!
484. Що там міти старої Юдеї
І смерть бога на римським хресті?!
Русь — святе має Небо! Антеї
Вір чужих не бажають собі!
485. Що там Ірод, дурна Соломея
І криваві попівські казки!
Світлі внуки Дажбога, антея
Люблять степ і джерельні річки!
486. Рідний звичай — пісні, співомовки,
Сонце в душах, весна—у крові.
Квітнуть маком дівочі головки,
А серця? Не серця—солов'ї!

487. Люблять втому солодку і муки,
Що продовжують предків життя.
Материнські спрацьовані руки,
Побратимські святі каяття.
488. Люблять вічні вогні ОРІЯНИ,
Рідносердні і мудрі слова,
Дуб, березу і білі каштани —
Все, що в душу життя налива!
489. Люблять чин володарський, кончину
У духм'яних степах ратая,
І Дажбожюю внучку — дівчину,
Що для предків рожа немовля.
- **
*
490. Я і Небо на скитській могилі,
Кину оком — отари рабів
Зайда спритно пасе на вудилі,
Професійно тренує, як псів.
491. Хто не кориться—кара безхлібна,
Хто гне спину — шматок ковбаси,
Хто конає — худоба нездібна
Зрозуміти модерні часи.
492. Благодать! Благоденствує воля
Бути хамом, щеням, плазуном,
Душехватом. Є кожному роля,
Хто стає із людини ослон!
093. Оббіблійнений культ душехвата:
Християнський антихрист з хрестом
Словом душу калічить. Гірш ката
Б'є по серці святим батогом.
494. І скалічений люд б'є поклони,
Щоб рогатий пропав сатана,
Хвалить царські порядки-закони,
Рай знаходить у чарці вина.

495. **ЗВІР** боронить свій хвіст. Раб-людина
Сонце любить, розковане “Я”,
Часом крикне: “Болить моя спина!
Не приковуйте руки до пня?!”
496. Часом раб зненавидить покору
І хлюпне із душі світлий гнів,
Піп тоді підніма “омохвору”,
Зливу лле присмиряючих слів:
497. “Ви чтіть панство старе і модерне,
І терпїть, як Ісус на хресті,
Бунт покиньте—поганство химерне,
І живіть, як афонські святі.
498. “Полюбіть щирим серцем покору,
Богом даних царят-байстрюків,
Їхній бич і жандармську контору,
Чуда грецьких святих і попів.
499. “Возлюбіть — бо любов, це велика
Християнська свята благодать!
Бійтесь пекла! Тремтіть, як осика,
Царська влада — Ісусова рать!
500. “Хто не любить царів і синоди,
Архирейв, попів, прокляття
Ми шлемо і на шию колоди,
І гнів Бога, сибірське гниття!
501. “Ви любіть щирим серцем Ісуса,
Іоана, Матея, Луку,
Саваота, горбки Емауса,
Звички мирні і долю гірку!”
502. Мій хороший народ вірив щиро
Гіпнотичним попівським казкам,
Бив поклони, приймав “Боже” миро,
Тихо зайшлим корився панам.

503. Чому так — інші силу зростили,
Поклоняючись Ісусові. Ми
Навіть ім'я своє загубили
І затратили тлузд між людьми?
504. Інші вірять Ісусові словом,
Ділом вірять у силу меча.
Ми душею повірили, домом,
Болем серця, кістками плеча.
505. Ми зреклися себе, ми вітали
Хлібом — сіллю усіх християн!
Вони дари святі забирали,
Дерли шкіру з гостинних селян.
506. Є пани-християни, є бидло
Християнське: два різні шляхи
І дві віри в Христа! Остогидло
Говорити мені про гріхи!
507. Хто невірою вірить в Ісуса —
Гроші має, рабів і ключі
Від в'язниці і раю, він Гуса
Спалить мужньо з хрестом у руці!
- **
*
508. **ЛЮДИ** рідні мої — темні гої
“Я” згубили, Дажбожі шляхи.
Хвалять смирність покори тупої,
Книг шукають про рай і гріхи.
509. Загубили себе: одурили
Рідних діток своїх і свій ум
Обезкрилили, вбили. Ганьбили
Рідну Віру, забули на глум.
510. Візантійські цілують ікони.
Братня ненависть—їхній закон,
І позичені славлять канони:
Там є Бог, де юдейський Сіон!

511. Правду кажуть враги наші лячні:
 “Українці — загублений люд,
 Віри люблять чужі, дуже вдячні,
 Коли їх присмиря чужий суд.
512. “Люблять, бідні, що їх чужа віра
 І спасає, і сварить. Така
 Традиційна у їх доля сіра,
 Мудрість немудра й воля гірка”.
- **
 *
513. **ТРАДИЦІЙНІ** раби — люди добрі,
 Божий палець у їх—царський бич.
 Проти себе вони всі хоробрі,
 Мотто в їх: “Як біда—могорич!”
514. Мотто в їх: “Ми раби терпеливі,
 Б’єм із горя себе і жінок,
 Любим Бога, життя справедливе,
 Православіє, танці, шинок.”
515. Зрозумій, мій нещасний народе,
 Що синочки твої не твої:
 Їхня мисль, як безбатченко бродє
 Там, де правди чужої краї.
516. Найбідніші на світі ті люди,
 Що звуть рідною святість чужу,
 І що кажуть, б’ючи себе в груди:
 “Богу, бачите, вірно служу!”
517. Русь, сини твої вчені й невчені
 Просять мудрости в зайшлих панів
 І, як душі калічені, темні,
 Вчать народ свій любити катів.
518. Вчать ретельно себе зневажати
 І традицію діда - раба
 Поспішають онукам подати,
 Щоб тьму мала й новітня доба.

519. Море рабських традицій — топитись
Є де внукам! Не праведний Дім
Рідних Сил, а капличка: сваритись,
Щоб було де (традиції!) всім!

520. Прадід в ярмах ходив. І дід внуку
Мовить гордо: “Традицію чти,
Вчись молитись в ярмі й цю науку
Вихваляй, як кропило й пости!”

**
*

521. **ЛЮДИ** рідні мої, ви привикли
(Звички ці вам дарили діди)
Прославляти чуже. Духом никлі
Йти бояться на рідні сліди.

522. Не лякайтесь, брати, мого ходу.
Ваша правда для вас не страшна!
Тяжко-тяжко мені із народу
Традиційних овець — робить льва!

523. Злочин стався і винних не має.
“Хлопський гнів,—з м’не сміються пани,—
Гудить, любить, себе проклинає,
В грека, в жида шукає вини.

524. “Люд свій хвале і ревно картає,
Зве рабами, титанами. Світ
Оновляє натхненням, не знає,
Що життя — не садок, динаміт!”

525. Гірко чути колючу насмішку
Злих апостолів. Крапає піт
Із чола—розмочити лемішку
Тяжко сушену сотнями літ!

526. Полечу в Наджиття — і вертаюсь;
І повторені вторю слова,
Жду — пробудеться раб? Сподіваюсь.
І надія добром ожива!

527. Знову слухайте, слухайте! Зичу
Рідне, браття мої, Ваше Вам.
Мало крови — я з серця позичу,
Дам вогню і дам крила словам!
528. Ви віками молились гречину —
Толк губили на рідних шляхах.
Пробудіться! Пізнайте причину
Горя вашого в ваших ділах.
529. Рабські звички діди дали внукам,
Щоб охлопились, спутали гнів,
Вбили ум, душу кинули мукам
І привчилися любити врагів.
530. Льва привчили живитись травою
І дали йому хід барана.
Присмирили молитвою злою,
Щоб дрімав він у рабстві багна.
531. Рабство родиться з рабської звички,
Що обрядом стає — духом дня,
Культом бога чужого, каплички,
Де є бизнес, попи і сварня.
532. Звички рабські тримають у рабстві
І невчених, і вчених рабів.
Звички волі тримають в лицарстві
І невчених, і вчених синів.
533. Раб не вміє відважно хотіти
І не вміє за честь умірять,
Він навчений со страхом тремтіти
І со страхом на світ нарікать.
534. Люд гнучкий, як весною лозина
Бив поклони і поле орав:
Звички тата приймала дитина —
Рабством раб сам себе обділяв.

535. В яничарів — думки яничарські,
Яничарська душа і любов.
Вони вівці обстрижені, царські,
У їх жилах—тече рабська кров.

**
*

536. **РІДНІ** браття мої, Ви пропащі,
Душі Ваші скалічені, ум
Родить мислі — кастрати ледащі,
Нарікання на долю і сүм.
537. Пропадiть — Ви заражені духом
Рабських звичок і рабських манер.
Ваші душі не можна й обухом
Пробудити до волі тепер!
538. Хід у Вас — хід рабині. Поклони
До священних пришельців—обряд.
Чуд ждете від юдейки (мадонни)
У церковному димі лямпад?!
539. Хід рабині тяжкий. Зір згрубілий.
Як отрути страшної вона
Поговорів боїться. Світ білий
Йй тоді, як роботи нема.
540. Сина вчить бить поклони до пана
І самому пролазить в пани.
Не дивитись, що в брата біль-рана
За священну любов к Вітчини.
541. Рід вона проkliнає, досадно
Вчить дочку мавпувати чуже.
Одружитися “мудро й поплатно,”
Щоб і тещі було протеже.

**
*

542. **ПРУТЬСЯ**, бридко поглянути оком,
Землячки мої в шубу “панів”.
Фальцшю люблять своє, вчено боком
Непокірних обходять синів.

543. Вчать народ, що Москва—незрадлива.
Римський Папа — тішитель сердець.
Православ'є — віра правдива,
Як правдивий юдейський агнець.

544. Ум вони приучили жить чреву,
Брати щастя з долонь чужинця,
Християнами бути. І древу
Вигід чревних складати серця.

545. Підлі кажуть, що люблять Тараса,
А бояться слідів його мук.
Чрево тішать своє, повна каса
Прилипає, як мед до їх рук.

**
*

546. **КРОВ** нечисту, гнилу, сукрувату
Треба вилити з жил, і туди
Сонцем волі святої багату
Кров хлюпнути добра і снаги!

547. Раб, що в рабстві бунтується, хоче
Трон неволі судити, карать —
В ланцюгах богатир. Він не збоче —
Він історія, подвиги, рать!

548. Раб, що в рабстві живе і не знає,
Що він раб — традиційний слуга,
Є правдивим рабом! Обминає
Дім його войовнича снага.

549. Раб, що в рабстві живе і радіє
Щастям рабським і хвалить панів,
І від панських пощочин смирніє —
Це холоп, хам із роду ослів!

**
*

550. **ПРИВЕДІТЕ** синів малолітніх,
Я їх ум приучу до звитяг,
До натхнень вогняних і всесвітніх,
Щоб на лезах тремтів їхній кат.

551. Приведіте синів, я наснажу
Їхню кров переможним вогнем,
Щоб катів вони стерли на сажу,
Поздоровили світ з новим Днем!

552. Приведіте доньок, в Іфігіді
Я вогонь заберу і їм дам,
Щоб богинями стали. І гріти
Вміли душу Дажбожим синам.

553. Приведіте доньок, їх убрати
Треба в злото і пишний наряд.
І манери вибагливі дати,
Щоб їх вабом пишавсь Києград!

554. **МАТИ** добра не та, що годує
Хлібом свіжим, смачним пиріжком
І дочці чи синочку готує
Мисль — вік жити смиренним панком.

555. Мати добра не та, що до школи
Правд чужих шле синочка й дочку,
Щоб зрікались себе, мали поли
Чужостильні — науку чужу.

556. Дітям школа чужа дає волю
Рідну правду ганьбити, діла
Ратьніх предків, принизити долю,
Матір добру, що душу дала.

557. Мати добра не та, що бажає
Доні зятя з чужих островів,
Воя рідного в двір не пускає,
Бо він ранений в шалі боїв.

558. **ДОБРА** мати щедротно навчає
Сина - дочку страждать за любов
До Вітчизни святої. І знає —
Волі треба дарить юну кров.

559. Добра мати не ніжить, гартує,
Сина вчить непокірних скорять.
Рабська мати дух дітям каструє,
Щоб їх тілові ситности дать.

**
*

560. **ЗНОВУ** - знову одна і та ж казка —
Все вертаюсь туди, де є плач,
Де юдейський пассовер (чи паска)
На козацькім столі, спотикач.
561. Примирися! Твій люд - християни,
Вірять: син со Юдеї, їх Бог.
І натхненно співають пеани
Про гнбрейський Сіон перемог.
562. Вірять в чудо чуже. Рідне худне,
Рідне корчиться, чахне рабом,
Родить мислі охлялі, як блудне
У лакея — п'яниці чолом.
563. Примирися! Твій люд — християни,
Ти думки повторяєш, слова
Родиш серцем болючі, як рани,
О, пропаща твоя голова!
564. Примиритись не можу я. Віра,
Рідна Віра — це сонце моє!
Чую, кажуть мені: "Ти невіра,
У тобі — дух поганства жие?"
565. Дух поганства? Щасливі холопи,
Клером мозки треновані, ви
Білі негри Христа, грязь Європи,
Гнучкошийні лакеї Москви.
566. Дух поганства? Твоя рідна мати
Чтить життєпис юдейських царів.
Відучили її шанувати
Чрева плід свій (Дажбожих синів).

567. Смирно вірить, що бог Ізраеля
Світ створив і дівицю з ребра,
І синайську небесну оселю
Повну ангелів, ласок, добра.
568. Гамаликам юдейського чату
Б'є доземно сердечний поклін
Ради Йсуса. Неситому кату
Книш пече, а сама їсть паслін.
569. Ксьонзи римської віри святої,
Православно - гречинські попи,
Не діждавсь мій народ дорогої
Від вас правди почути, стовпи!
570. Дух поганства? Зірки Вифлеєму,
Прапор Леніна—зорі Кремля
Вам, раби, солодкаву поему
Вір "правдивих" створили? Не я.
571. Чом наруга така? Як закути
Рідні мислі в потужні діла?
Де дістати рецепт, зілля-руту,
Щоб людина в людині жила?!
572. Де ті фарби, що зміст декорують,
Строгість мислі і стрункість рядка,
Рай на небі казковий будують,
Дати варто за їх п'ятака!
- **
*
573. **ВІРЮ**, слово моє темні скали
Щастя хлопської тьми розбива,
Щоб попівські тортури пропали!
Воля сонцем в душі ожива.
574. Є на світі молитв пребагато
І пророків, і зла, і чудес.
Думи, думи мої, духа злато:
Не ти перший, Ісусе, воскрес?

575. Воскресав Деонісій і Митра,
Озиріс добродушний (не Сет!),
І бог Крішна, і Огні. Не хитра
Вість моя і проста, як стилет.
576. Воскресають боги, сини Божі,
Чесні люди, пророки. Брати,
Крізь епохи пройдешні, негожі
Тяжко м'ні до вас сонце нести!
577. Я прийняв би Христові всі муки,
Голод Будди, терпіння святих,
Щоб побачить твої вільні руки,
Мій народе, без ласок чужих!
578. З мук окроплених кров'ю, вогнями
Мак цвіте, волошки і євшан,
Внуки люду простого богами
Проростають в сузір'ї пошан.
579. Мук не бійтесь, замучені раєм
Клерикальства й загірних комун
Під кивотом, під рідним сараєм,
Біля ніг пролетарських трибун!
580. Вірте мукам розкутого сина,
Що народжений з вашого "Я",
Він на ваших очах, як сльозина,
Він орел ваш і ваше дитя.
581. Будда добрий, але не всі люди
Вірять Будді. Христові також.
Світ тому є прекрасний, що всюди
Не однаково квітне сад рож!
582. Ні Ягвшуя, ні Ягве, ні Будда,
Ні поклонники Маркса, ніхто
Україну мою не розбуде
Ні за десять століть, ні за сто!

583. Хто розбудить її?! Лише сила
Ратніх жертв (Український Вулкан!).
Не зламає Її тоді крила
Ні святий чужинець, ні тиран!

**
*

584. **КОЖНЕ** плем'я колись і понині
Має долю свою і мости,
Не підходять моїй Україні
Ні криваві зірки, ні хрести!
585. Грекоримські манери і зради
Скрізь в Європі лишили сліди.
Україно моя, Бога ради,
Будь собою з собою завжди!
586. Не мавпуй прусака, мудрість жида
І латинів, і чудь (москаля),
Бо придбаєш духовність гібрида,
Мисль не буде твоєю твоя.
587. Україно моя, всі секрети
Я відкрию Тобі: Ти свята,
Ум тренуй, не занедбуй багнети,
Щоб твоя була воля твоя.
588. Ум тренуй, не занедбуй багнети,
Скорпіона душі — рідний чвар.
Рви чужі душеловні тенети,
Рідну Віру плекай — Божий ДАР!
589. Клекоти, Україно, вулканом,
Розхитай злі основи земель.
Йди на прою з чужим богом-тираном,
Що п'є кров твоїх рідних осель!

**
*

590. **УКРАЇНА** в Європі — це львиця,
Що із серцем дитини дріма.
Слави праведнорідна сестриця,
І Їй рівних у світі нема!

591. Йй судилося Богом, судьбою,
Світ калічений боєм ідей,
Освіжити, умитись сльозою
За невинно закутих людей!

**
*

592. **МАГА** Врата. Сини Оріяни,
Дух мені Ваших предків сказав,
Щоб порвав я духовні кайдани
І до Рідної Віри Русь звав!

593. На Русі на святій волю рідну
Рідна Віра в собі берегла,
І наснагу владарську й свободну
Щедро в душі синівські лила.

594. Щоб були ми з собою собою,
Щоб чужою була чужина,
Рідна Віра обмита сльозою
Дум моїх мені Богом дана.

**
*

595. **ДО** народу прийшов я у гості,
Погостюю і знов відійду.
Душу чулу і мислі, і кості
На жертovníк Вітчизни кладу.

596. Хто збагне мої мислі, не буде
Себелюбним щасливим рабом,
Що кайдани обожнює, блуде
І душею своєю й умом.

597. Я моє не моє — предків дари
Володарської волі і дум.
Українські сварливі отари,
Я прийшов, щоб будити Ваш ум.

598. Не гоніте! Прийшов я з Святині
Предків Рідних святої Русі,
Привітайте мене, брати, нині,
Я є Ваш, а ви—сльози мої.

599. Я прийшов, бо така воля Неба,
Воля Правди, землі і століть.
М'ні ні слави, ні злата не треба,
М'ні чужа нерозсудлива хіть!
600. Крила дум моїх сильні й широкі
І натхненні священним вогнем.
Хитромудрі тирани жорстокі,
Ви із ніччю йдете, а я з Днем!
601. Ви калічили ум мого люду
Десять чорних ганебних століть.
Час прийшов — приготуйтеся до суду,
І со страхом, тирани, тремтіть!
602. Свідком будуть сирітські когорти,
Ріки сліз і погнілі хрести,
І гаками роздерті аорти,
Пишні догми злочинства, кати!
- **
*
603. **ТРИ** дні, Христе, тебе розпинали,
Мій народ розпинають щодня!
Душу мучать і розум скували —
Од крові розмокає земля!
604. Тіло, Христе, твоє розпинали, —
Кат латинський душі не чіпав.
Нині душу мою закували,
Щоб я Рідної Віри не мав!
605. Я прийшов, мене ждали віками
Ті святі, кому Честь дорога.
Кат не вб'є мене словом, мечами,
У мені живе Воля й Снага!
606. Кат не вб'є мого духу ні злотом,
Ні спокусою краль, ні вогнем,
Ні наклепом (холотпським болотом),
Ні пільмою в'язниці, ні днем!

607. Воплотилась в мені світла сила
Степових українських небес.
Мати-Русь мене розуму вчила,
Щоб я мудрістю волі воскрес!

**
*

608. **ЗОРОАСТРЕ**, Ісусе і Крішна
Був я гостем у Вас, тепер Ви
Завітайте до мене, щоб грішна
Совість людська не кпила з Руси.
609. “Гарі, Крішна” — співають брагмани,—
Ти наш, Бог, наше сонце і світ!”
“Віті, Будда!”, — лунають пеани:
Кожний хвалить свій зоряний міт.
610. Гості добрі мої, сини Божі,
Ви не можете люд мій спасти,
То мене не судіте. Прегожі
Україні дарую мости!
611. Я дарую мости з мислі, з грому,
З мого серця, з душі і краси,
І речу: “Повертайтеся додому,
Блудні діти святої Руси!
612. “Я святу Україну хрестити
Не дозволю гречинським попам—
Без їх діл вона буде світити
І мені, і прийдешнім вікам!
613. “Я святу Україну навчати
Марксоленінським мітом не дам
Йй судилось самій прокладати
Міст до слави й дати мудрість синам”.

**
*

614. **ЖДЕ** мій люд не марксистів отару
Мардохея із роду Халди,
Що родив Авраама і Сару,
І не дав їм землі і води.

615. Жде мій люд не попів-комісарів,
Котрі славлять Московію, Рим,
Грецькі моці, святих яничарів,
І Сіон, і кропило, і дим.
616. Жде мій люд вчителів мудрочолих
Із Дажбожим гербом на грудях,
Проповідників чесних, не кволих,
З побратимським вогнем у серцях.
617. Прийде рідний духовний учитель,
Буде вчити про рідні діла.
Українського Духу носитель
Не продасть чужинцеві чола!

**
*

618. **МІЙ** народе, із мудрого древа
Своєрідні творіння плекай!
Українського гордого лева
До смиренних молитв не привчай!
619. Після довгих страждань серця—мислі,
Що розквітнула днем мого "Я",—
Я прокляв рабські душі розкислі
І хиткі, як торішня стерня.
620. Я люблю мій народ, як дитину
Любить мати, що пестить і б'є.
За любов я страждаю і тину,
Люде мій, моє серце, твоє!
621. Я сміюсь з твого горя, а тихо
Плачу. Гірко. А сльози — як сіль.
Людства я сирота: дивне лихо
Впало в серце і множитья біль!
622. Біль, не біль! Я родився будити
Сонну Русь — традиційних рабів.
Рідним духом братів поріднити,
Рідним духом ростити синів!

**
*

623. **МІЙ** народе, вставай, пробудися,
Правдоносна твоя вільна рать!
Духом чини, звияг збагатися,
Хоче Бог Рідну Віру вітати!
624. Бог—це воля і мудрість народу,
Бог—це правда святої Русі.
Бог—це Дух Українського Роду,
Світ любови, обличчя краси.
625. Бог живе у мені, рідне плем'я,
Не почуєш мене, чорний сун
Буде в хаті твоїй, люте врем'я
Кине плід твій народам на глум.

**
*

626. **РАДЖУ** я Рідну Віру прийняти
В кожній краплі крові, у чуттях
Її мудрість святу звеличати,
На яву жити з нею і в снах.
627. Жити з нею у примхах дитини,
В ніжних ласках дівчини, в тюрмі,
В материнських солоних сльозинах,
На фронтах, на колючій стерні.
628. Жити з нею на смертній постелі,
В болях серця, в самотній журбі,
У святині праматері Лелі,
В такті серця, в тяжкій боротьбі.
629. Жити з нею у горах Сибіру,
На сухих австралійських пісках,
В Парагваї, на схилах Паміру,
І в канадських багатих містах.
630. Зміст життя і хотіння, і пляни
Українську придбають вагу.
Русь свята зцілить душу і рани,
Дасть порив і казкову снагу.

631. І русич (українець) пізнає
Корінь пекла і раю, і зла,
І народам Землі начертає
Книгу Мудрости, Правди, Добра.
632. І прославиться люд мій у міті
Евразійських релігій добра.
І народи любов'ю зігріті,
Чтимуть славу Славуті - Дніпра.
633. І народяться в нас добрі діти:
Вільна кров до їх жил попливе.
Буде мати-Вітчизна радіти,
Що під сонцем свобода живе.
634. Буде мати-Вітчизна святая
Зерна сіяти ратних звитяг.
Европейська роз'єднана зграя
Синьозлотий цінитеме стяг.
635. І народи Земної Плянети
Будуть славити ім'я Її.
У піснях вічноюні поети
Слово скажуть й про думи мої,
636. Про орлів моїх дум, що ніколи
Не давали спокою мені,
І були замість хліба і соли
У години веселі й сумні.
637. Правда рідна у рідному серці
Рідну Віру плекає завжди,
Помірає і квітне у герці,
Щоб потомкам дати волі сади!
638. Рідна Віра кладе рідні карби
На костисті рамена віків,
Родить вічні божественні скарби,
Родить воїв, святих мудреців.

639. Хто я є? І які вчив науки? —
Люд питає, — Де правду черпав”?
Я учив сам себе. Сміх і муки
Українські, душею пізнав.
640. Сонце, небо, прекрасна планета,
Де Вітчизна моя — моя кров,
М’ні дарили натуру поета,
Для душі скарб нетлінний—любов.
641. Вчення хитрі, глибокі, як море
Я розброїв, натура така:
Хто злі страсті в собі переборе,
В нього доля гірка — не гірка.
642. “Хто я є? І які вчив науки?
Хто гострив мої мислі і де?”
Я від вас рятував, вчені круки,
Ум і серце моє молоде.
643. Я син матері (сон оріянки)
Її радощі, серце і спів,
І недоспані ночі, і ранки,
Я такий, як і сотні синів.
644. Не родивсь я в хоромах і златі,
І не їв я боярських книшів.
Сповіла мене мати у хаті
Під свист куль і пугання сичів.
645. Сповіла мене мати, як знала.
Я був богом для неї, життям.
Серцем серце моє зігрівала,
І чуття мої гріла чуттям.
646. І я виріс на скитських могилах,
У степах, де волошки, жита.
Потекла у моїх юних жилах
Кров Дажбожих онуків свята.

647. Потекла у моїх юних жилах
Неприборкана кров русичів.
Як поранена чайка на хвилях,
Я цілющих шукав берегів.
648. І в крові народилась обнова —
Сила внуків Дажбожих, їх рать.
О, ні Маркс, ні Ісус, ні Єгова
Рідну Віру мою не вмертвлять!
649. Не вмертвлять! Я крізь громи і бурі
Сонце віри святої несу.
Ненавидять мене раби хмурі
І картають синівську сльозу.
650. І глузують, і кажуть, незрячі,
Що я кличу Дажбога з Дніпра,
Зле поганство хвалю, о, ледачі,
Ви утратили мисль, ви — неволя стара.
651. Я відроджую волю Дажбожу —
Вольне "Я" України (Руси),
Гідну силу Її і прегожу
Оріянську чеснотність краси!

**
*

652. **Т**і, що правди бояться моєї
І зі страхом ховаються там,
Де царюють чужі прометеї,
Ум у жертву приносять катам.
653. Ум мій чітко працює. Не в змозі
Сила волі чужого ума
Дух скалічити мій, щоб в дорозі
Вдень мене покорила пільма.
654. Ум родився мій з чистого злата
Українського світу - ума.
Земле вічная, нене багата,
Не один я, а ти є одна!

655. Не один я, що кров твою маю
І євшановий колір очей,
І напій животворний черпаю
Із твоїх вічноюних грудей.
656. Я твій син, я твій гнів, вічна слава,
Я з Твого народився зерна,
Вільним духом моїм Величава
Будь вівіки і віки Одна!
657. Є земель на Плянеті багато,
Сонць у космосі много горить,
Де життя моїх предків почате,
Там і скарб мого щастя лежить.
658. Мій народ поклав болі важучі
В серце чуле, тривожне моє:
Ось чому мої мислі рішучі,
Ось чому ніч безсоння дає!
659. Ніч—не смерть, нехова в чорні шати.
Я родився із сонцем весни,
Щоб невольникам волю давати,
Я ваш брат, українські сини!
660. Не каліchte мене, чужі маги,
Я—алмаз. Ви ліпите рабів
З душ маленьких, що просять наснаги
В повелителів, мов у богів.
661. Не кепкуйте із мене, не кліте,
Що я син не такий, як усі.
Вийміть серце моє, окропіте
Кров'ю волю святої Русі!

**
*

662. Я натхненник Дажбога. Я сила,
Що ворожі тенети стира.
Сонце кормить мої буйні крила,
Щоб я славив легенди Дніпра!

663. Я натхненник Дажбога. Я з грому
Слави предків Русі творю міт
Віри Рідної. Богу чужому,
Щоб не кланявсь мій добрий нарід.
664. Говорив я з Христом і Мойсеєм,
Мудрий Будда був свідком мені.
Не тужу за чужим прометеєм,
Сиротою йдучи по стерні!
665. Ти, Ісусе, родивсь во Юдеї,
Мати в тебе юдейка була,
Став ти Богом Вітчизни моєї—
Це не честь, а розпука моя!
666. Ти став Богом, а я сиротою,
Ти воскрес, а мій люд, на хресті.
Ти не можеш рівнятись зі мною,
Ти юдеець, а я — син Русі.
667. Світло пада з Юдеї, то й воля
В світлі тому—юдейська. А я
Жити хочу, щоб квітнула доля
Рідномудра, як рідні поля!
668. Ні, юдеець, ніколи, я знаю,
Так, як я, мій народ не любив,
І тому я його не прохаю,
Щоб він душу мою просвітив.
669. Я із світлом родився, з душею,
Мій народе, я твій — розпинай,
Я терплю. Чужинцю — прометею
Ні душі, ні ума не давай!
670. Не давай, мій народе, так хоче
Бог, життя і натхнення моє.
Серце думи новітні пророче,
Родить Волю і радощі п'є!

671. Серце, серце моє неспокійне
В морі дум, як на хвилях листок,
Чаром віри повите і мрійне,
Як народом забутий пророк.
672. І не має ні ночі, ні днини,
Щоб у серці любов не жила,
Мій народе до тебе. Перлини
Дум святих мені мати дала.
673. Серце мати дала мені добре,
Усміх внука Дажбожого. Я
Полюбив русичівство хоробре,
Як блакить непокірне орля.
674. Погляд маю сарматського сина,
Що жертovníк Вітчизни квітча
Кров'ю серця свого. Україна —
Мій кінець і початок життя!
- **
*
675. **РУСЬ**, будись! У сні хиріють м'язи,
Меркне ум і маліє порив,
Світ чекає твоєї екстази,
Я в Тобі твоїм духом ожив!
676. Русь, будись! Не лякайся мого ходу,
Я—твій син, твоя крапля крові.
Вольна іскра невольного роду,
Вольна мисля твоєї глави.
677. Мій народ—одна спалена рана,
Блідне пекло, німіють чорти.
І віками несе (о, осанна?)
Він закутий неволі хрести!
678. Непробудишся—згинеш! І гади
На могилах твоїх засичать,
І плід чрева твого кат окраде,
Ім'я Русь буде Русь проклинать!

679. Підеш з торбою в світ, греку, жиду
Ноги мити за хліба шматок;
Віддаси своїх дочок гибриду,
Не тобі, щоб родився синок.
680. Рідна мова твоя буде вбита
В рідній хаті твоїми дітьми,
До стовпа злих насмішок прибита,
Як ефір пропаде між людьми.
681. Не пробудишся—згинеш. І в чаді
Сварок диких згноїш своє “Я”,
І в престольнім святім Києграді
Рідна мати не буде твоя.
682. Рідний син кине камінь у груди,
Із яких він смоктав молоко,
Щоб хвалили його чужі люди,
Щоб дім мати під стиль рококо.
683. Доня зайді народить синашу,
Розділивши з ним ложе й весну,
Щоб смачну на обід мати кашу,
Мати сукню, як степ запашну.
684. Неморальне назветься мораллю,
Некрасиве—вершком краси,
Поцілується радість з печаллю,
Честь палитиме чести мости.
685. Мати сина віддасть катам в руки,
За п'ятак проміня честь дочки,
Ум утративши, згине з розпуки,
З неї сукню здеруть жебраки.
686. Русь, будись! Відбери у монгола
Ім'я рідне, окрадена Ти.
Від релігій чужих стала квола
І сумна, як підгнилі хрести.

687. Не пробудишся, згинеш. Голодні
Діти трупом згніють на стерні.
Мати злякана смертю, премодні
Вчесьть катам заспіває пісні.
688. Згинеш, згинеш і сліду не стане,
Мій народе, моя ти любов.
Непомітно, як цукор розтане
У крові ворогів твоя кров.
689. Мати, втративши ум, буде жерти
Труп дитини, просити Христа
Християнкою доброю вмерти,
Там спочити, де райські врата.
690. Зайшли ідоли будуть стояти,
Зірку, хрест закріпивши в руці:
Будеш їм ти поклони складати,
Мавши долю сліпої вівці.
691. Чорне небо зирне в твої очі,
Кров хлюпне на пшеничний амбар.
Розстріляє твої дні і ночі
Катом школений син - яничар.
692. Скаже світ: твої муки—агітка,
Дар дідівських зараз і хвороб.
Честь твою осміє малолітка
І пришелець—святий людофоб.
693. Ти сама собі тюрми змуруєш
І прославиш чужий амулет.
Ти сама з свого "Я" поглузуєш,
Зайду твій оправдає поет.
694. Прикують твого сина до дота,
Щоб він влучно стріляв у вікно,
Де рідня його спить, як голота,
Що чуже полюбила багно.

695. Образ твій опотвориться в чаді,
І пігмейський придбаєш ти ріст.
Животітимеш в рідному граді,
Як до арфи прикутий арфіст.
696. Утопила Дажбога (Пратата),
Цілувать будеш зайді п'яті.
Образ зайшого ідола-ката
Чтимеш ти, як глупець блекоту.
697. Зайди створять новий стиль моралі
Для їх вигіднозручний, і ти
Сторозтерзана, їхні скрижалі
Чтимеш, впавши в мораль глупоти.
698. Не пробудишся—згинеш, з бальзаму
Благородних твоїх почувань,
Панахидну складеш амальгаму,
Щоб ти цілі не мала й бажань.
699. Русь, будись! Не лякайся мого ходу,
Я — твій син, твоя крапля крови,
Вольна іскра невольного роду,
Вольна мисля твоєї глави!

Лев Силенко (Орлигора).

10.969 року Дажбожого.
Канада, Сальвадор, США.

ЩАНОВНИЙ ЧИТАЧУ!

Мені особливо приємно згадати достойних Посестер і Побратимів:

О. Кармелюк, Лос Анжелос, Каліф.; П. Хім'як, Чікаго, Ілл.; Г. Убогоський, Торонто, Онт.; І. і Г. Коверни, Ніагара, Онт.; М. Дідиловський, Торонто, Онт.; Д. Стецок, Торонто, Онт.; Б. Козак, Денвер, Колорадо; П. Городецький, Бренфорт, Онт.; М. Боровик, Сан Кетеринс, Онт.; М. Аношко, Гемільтон, Онт.; М. Поліщук, Філядельфія; М. Марків, Чікаго, Ілл.; проф. А. Білецький, Канектикат Університет; М. Кікта, Нью Йорк, Н. Й.; М. Павлон, Нью Йорк, Н. Й.; Й. Підгурський, Брантфорд, Онт.; І. Діденко, Лос Анжелос, Каліф.; Др. Юлій Мовчан, Клівленд, Огайо; К. Н. Клепечівський, Зіон, Ілл.; М. Кузів, Едмонтон, Альта.; Й. і Е. Бабич, Монтреаль, Квебек; А. Кулевич, Лос Анжелос, Каліф.; О. Третяк, Монтреаль, Квебек; А. І. Громик, Ванкувер, Б. С.; Ів. Свириденко, Бріджпорт, Кан.; Т. Чубенко, Пен. Стейт Університет; М. Носаль, Нортгемптон, Па.; Оля Юречко, Алентавн, Па.; Б. і А. Чубенко, Лаврис Стейшен, Па.; О. Гикавий, Міяма Біч, Флоріда; Ю. Бахур, Дітройт, Міч.; Д. Черниченко, Петерсон, Нью Джерсі; М. Черняк, Чікаго, Ілл.; М. Чумаченко, Чікаго, Ілл.; Д. Николенко, Бостон, Мас.; В. Козловський, Рочестер, Н. Й.; А. Седловський, Едмонтон, Альта.; Я. Кіпкало, Рочестер, Н. Й.; А. Гр. Ляхин, Філядельфія; В. Луценко, Клівленд, Огайо; Ів. Лозовий, Нью Йорк, Н. Й.; А. Скляренко, Рочестер, Н. Й.; Т. Шалай, Ватерфорд, Онт.; П. Благий: Оттава, Онт.; Т. Бобрівник, В. Гартфорд, Кан.; М. Булка, Чікаго, Ілл.; М. С. Чорнокосинський, Сан Франціско, Каліф.; С. Дутчак, Монтреаль, Квебек; Л. Середа, Бафало, Н.Й.; С. Дякун, Веревілль, Альта.; В. Лужний, Фенікс, Арізона; А. Сухаревський, Вашингтон, Д. С.; — і висловити їм щиру благодарність за ПОЖЕРТВИ прислані на видання цієї скромної книжки.

ЛЕВ СИЛЕНКО (ОРЛИГОРА), Нью Йорк, Н. Й.

